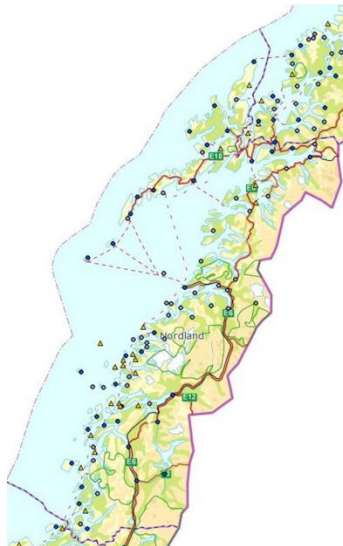

Mulighetsstudie Brann- og redningstjenesten i Nordland

Rapport

03.12.2015

Innholdsfortegnelse

1	Innledning.....	4
1.1	Overordnede føringer for oppdraget fra Justis- beredskapsdepartementet (JD) til Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB)	5
1.2	Føring for oppdraget fra Nordland fylkeskommune.....	5
2	Organisering av prosjektet	6
2.1	Nordland fylkeskommunes rolle og mandat.....	6
2.2	Organisering av prosjektet og styringsgruppens mandat.....	6
2.3	Skjematisk oversikt over arbeidsprosess i prosjektet	7
2.4	Styringsgruppe for prosjektet	7
2.5	Referansegruppe	7
3	Kommunens ansvar og plikter.....	8
3.1	Brann- og redningsvesenets regelverk og rammer	9
3.1.1	Lover	9
3.1.2	Forskrifter.....	9
3.1.3	Andre dokumenter.....	9
4	Organisering og dimensjonering av brann- og redningsvesen i Nordland 2015.....	10
4.1	Krav til dimensjonering og innsatstid iht Dimensjoneringsforskriften	10
4.1.1	Innsatstid	10
4.1.2	Forebygging	11
4.1.3	Tilsyn.....	11
4.1.4	Beredskap.....	11
4.2	Krav til opplæring og kompetanse iht Dimensjoneringsforskriften	12
4.3	Risiko og sårbarhetsanalyse.....	13
4.4	Oversikt over formelle samarbeid mellom kommunene i dag	13
5	Mulig fremtidig organisering	14
5.1	Tilsyn av brann- og redningsvesen gjennomført av DSB.....	15
5.1.1	Avvik ifm tilsyn fra DSB i perioden 2010-2013 innen forebygging	15
5.1.2	Tilsyn innen beredskap.....	15
5.2	Rekruttering og bemanning	16
5.3	Kommunal styring og kontroll	16
5.4	Forebyggende oppgaver	16
5.4.1	Risiko og sårbarhetsanalyser	17
5.4.2	Stillinger – forebyggende oppgaver	17
5.4.3	Tilsyn.....	18
5.4.4	Plan, analyse og utvikling	19
5.4.5	Anbefaling – organisering av forebyggende arbeid	19

5.5	Kompetanse, trening og øving	20
5.5.1	Spesialkompetanse	20
5.5.2	Erfaringslæring og erfaringsoverføring.....	20
5.5.3	Regionale øvings- og kompetansesenter	21
5.5.4	Trening og øving	21
5.5.5	Anbefaling – organisering av kompetanseutvikling, trening og øving	22
5.6	Beredskap	22
5.6.1	Nye oppgaver og samarbeid	22
5.6.2	Enhetlig styring og ledelse	23
5.6.3	Hel- og deltidsbrannvesen	24
5.6.4	Stillinger ledelse og beredskap.....	25
5.6.5	Innsatstid	25
5.6.6	Logistikk - utstyr	26
5.6.7	Anbefaling – organisering av beredskap	27
5.7	Nødalarmering	27
6	Oppsummering og anbefaling	28
7	Kort beskrivelse av kommunene i Nordland.....	30

1 Innledning

Justisdepartementet (JD) ga den 5. oktober 2012 Direktoratet for Samfunnssikkerhet – og beredskap (DSB) i oppdrag å lede en arbeidsgruppe som skulle utrede brann- og redningsvesenets organisering og ressurser. Arbeidsgruppens hovedoppgave var å utrede hvordan de samlede ressursene i brann og redningsvesenene kan benyttes best mulig og i samhandling med andre beredskapsaktører for å nå de nasjonale målene i St.meld. nr. 35 (2008-2009).

- Færre omkomne i brann
- Unngå tap av uerstattelige kulturhistoriske verdier
- Unngå branner som lammer kritiske samfunnsfunksjoner
- Styrket beredskap og håndteringsevne
- Mindre tap av materiell verdier

Arbeidsgruppen leverte sin rapport i desember 2013 og fremholder tre modeller for fremtidig organisering hvor anbefalt modell er en Brann- og redningsorganisasjon som følger fylkesgrensene.

Arbeidsgruppen peker også på to andre modeller hvor det i den ene anbefales å ha en Brann- og redningstjeneste som dekker minst 100 000 innbyggere og i den andre en organisasjon som dekker minst 20 000 innbyggere. Dette må imidlertid også vurderes i forhold til at organiseringen ikke bør være i strid med allerede etablerte administrative grenser.

Med bakgrunn i dette ønsket Nordland fylkeskommune å legge til rette for at det skulle gjennomføres en mulighetsstudie for å se nærmere på hvordan en i fylket kan imøtekomme det dokumenterte behovet for videre utvikling av beredskapen.

Mulighetsstudien ble gjennomført som et prosjekt med oppdrag å utrede mulige organisasjonsmodeller og samarbeidsområder med bakgrunn i anbefalingene fra DSB. For på denne måten å bidra til at Nordland sine muligheter for endringer i organisering av Brann og redningstjenesten blir analysert ut fra de utfordringer som er i fylket.

I brev av 9. juni 2015 fikk Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) i oppdrag fra Justis- og beredskapsdepartementet (JD) å utarbeide et beslutningsgrunnlag for ny organisering av brann- og redningsvesenet.

Ut i fra dette oppdraget har DSB utarbeidet *Beslutningsgrunnlag for ny organisering av brann og redningsvesen* datert 1. desember 2015, og har kommet med følgende anbefaling:

1) DSB anbefaler at Justis- og beredskapsdepartementet gir sin tilslutning til utarbeidelse av et statlig pålegg til kommunene om regionalt samarbeid om brann- og redningsoppgaver, med hjemmel i brann- og eksplosjonsvernloven § 15, 2.ledd, hvor de nye politidistriktsgrensene vil bli bestemmende for hvilke kommuner som skal samarbeide. DSB peker særlig på behovet for å etablere samme yttergrenser som politidistriktsgrensene for den interkommunale beredskapen mot akutt forurensning.

2) DSB anbefaler at Justis- og beredskapsdepartementet gir sin tilslutning til å igangsette revisjon av forskrift 26. juni 2002 nr. 729 om organisering og dimensjonering av brannvesen, blant annet i lys av rapportens anbefalinger.

a. Regelverksarbeidet skal blant annet ivareta:

i. Etablering av regionalt samarbeid mellom brann- og redningsvesenene

ii. Krav til ledelse av brann- og redningsvesen på heltid, ikke bare når det gjelder brannsjef, men også for leder av hhv. forebygging og beredskap.

iii. Enhetlig ledelsessystem (ELS) benyttes av alle brann- og redningsvesen.

- iv. En gjennomgang og vurdering av brann- og eksplosjonsvernloven § 11 om oppgaver, herunder særlig om 110-sentralenes rolle og ansvar i alarmmarkedet.
- v. Alle brann- og redningsvesen må være underlagt en overordnet/regional vaktordning.
- vi. En felles nasjonal norm for minstestørrelse på et fag- og kompetansemiljø innen brannforebygging.
- vii. Den brannsjefen som utpekes til å sitte i redningsledelsen i lokal redningssentral (LRS), må ha ansvar for og myndighet til å kunne koordinere brann- og redningsvesenressurser innen sitt LRS ansvarsområde.

3) DSB anbefaler at Justis- og beredskapsdepartementet gir sin tilslutning til en gjennomgang og vurdering av de interkommunale samarbeidsmodellene som følger av kommuneloven og IKS-loven opp mot brann- og eksplosjonsvernregelverket. Det er særlig viktig å få belyst grunnlaget for myndighetsutøvelse i de ulike modellene.

1.1 Overordnede føringer for oppdraget fra Justis-beredskapsdepartementet (JD) til Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB)

Regjeringen mener at det er behov for færre og større brann- og redningsvesen. I denne sammenheng ber JD DSB om å:

- Utrede en løsning med etablering av ett eller flere brann- og redningsvesen innenfor yttergrensene til de fremtidige politidistriktene
- Utrede/redegjøre for modeller for samarbeid, organisering og styring av brann- og redningsvesenene som ivaretar kommunal styring og kontroll
- Vurdere behovet for og, om nødvendig, komme med forslag til regelverksendringer

Føringer for oppdraget:

DSB skal i utarbeidelsen av beslutningsgrunnlaget ta hensyn til at ny organisering av brann- og redningsvesen skal:

- Legge til rette for ledelse på heltid, både når det gjelder brannsjefer og lederfunksjoner innen forebygging og beredskap
- Etablere fag- og kompetansemiljøer, som gir bred erfaring og god kunnskapsutvikling innen forebygging, håndtering av hendelser og samarbeid med andre beredskapsaktører. Blant annet de frivillige, Fylkesmannen, Sivilforsvaret og Interkommunalt Utvalg mot Akutt forurensning (IUA)
- Sikre lokal tilstedeværelse av brannmannskaper og –ressurser, ved at dagens krav til innsatstid opprettholdes
- Legge til rette for at ressursene til et brannvesen kan forflyttes og brukes nasjonalt, dersom det er behov for det.
- Forhold seg til grensene for de nye politidistriktene og brannvesenets 110-sentraler
- Kunne gjennomføres innenfor dagens kostnadsramme og ressursbruk hos de kommunale brannvesenene.

1.2 Føringer for oppdraget fra Nordland fylkeskommune

Oppdraget skal løses etter føringer beskrevet i pkt 1.1.

2 Organisering av prosjektet

Prosjektet ble presentert for alle regionrådene i Nordland i juni, og ble anmodet om å velge en kandidat som skulle delta på vegne av regionrådet i styringsgruppen.

Etter at arbeidet med prosjektet var forankret i alle regionrådene ble det sendt ut skjema for innmelding av status for brann- og redningstjenesten i alle kommunene. Dette ble sendt ut til alle brannsjefene, med kopi til rådmennene. Alle kommunene har meldt inn status til prosjektet, og oversikt over dette ligger som vedlegg til dette dokumentet.

Referansegruppens oppgave har vært å bistå styringsgruppen med råd knyttet til mulighetsstudien. Det er styringsgruppen som er ansvarlig for vurderinger og anbefalinger i studien.

2.1 Nordland fylkeskommunes rolle og mandat

NFK har fått rollen som regional utvikler. Dette med bakgrunn i at NFK frykter at dersom det ikke gjøres noe i fylket vil vi kunne få en løsning vi verken har bedt om eller ønsker som et resultat av statlig styring. NFK har også et ønske om at Nordland fylke gjennom denne studien kan få muligheten til å delta i pilotstudie innen Brann- og redning finansiert av JD og DSB.

- NFK har ingen formell rolle, bortsett fra å finansiere en mulighetsstudie, og skal ikke sitte i styringsgruppen.
- NFK står fast på at brann og redning er et kommunalt ansvar, men ønsker å være en bidragsyter ift å legge forholdene til rette for å vurdere muligheter for den fremtidige brann- og redningstjenesten i Nordland

2.2 Organisering av prosjektet og styringsgruppens mandat

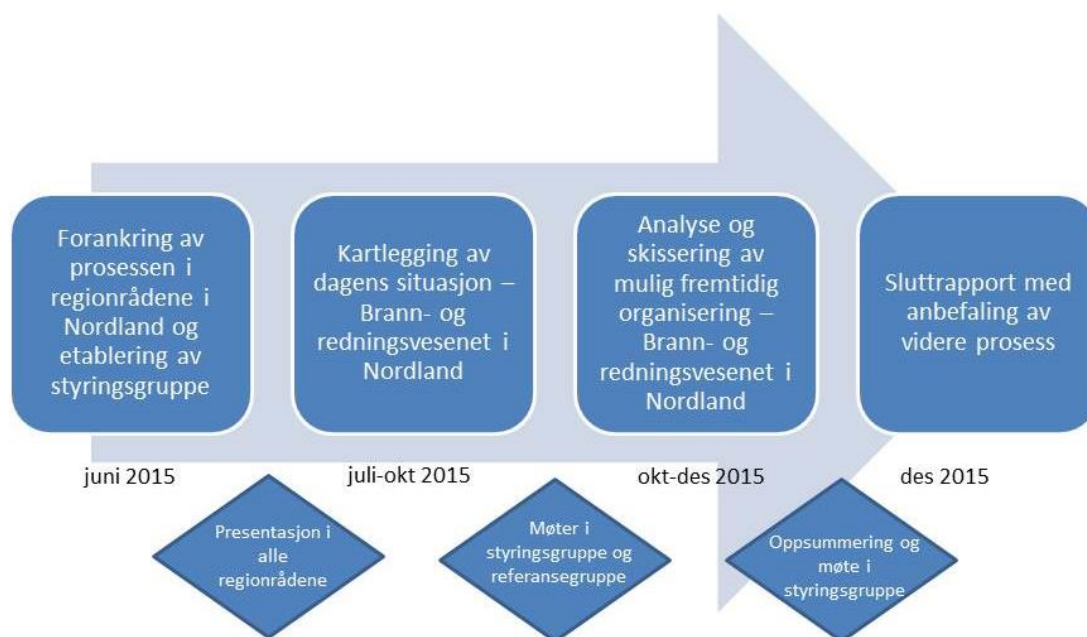
Nordland fylkeskommune dekker prosjektets kostnader, men har ingen formell funksjon i forhold til brann og redning.

- Prosjekteier: Nordland fylkeskommune
- Prosjektansvarlig: Styringsgruppen
- Styringsgruppe: Utpekes av regionrådene med en representant fra hvert av region (bør være en rådmann)
- Prosjektleder: Bente Stjernholm, Bedriftskompetanse
- Referansegruppe: Brannsjefene i Nordland

Styringsgruppens mandat:

- Være delaktig i prosessen med kartlegging av dagens situasjon
- Være delaktig i prosessen med utarbeidelse av forslag til mulig fremtidig organisering av brann- og redningstjenesten i Nordland
- Det er ønskelig at styringsgruppen består av et medlem fra hver regionråd.
- Det er regionrådene selv om bestemmer hvem denne personen skal være.

2.3 Skjematisk oversikt over arbeidsprosess i prosjektet

2.4 Styringsgruppe for prosjektet

Det har vært avholdt 4 møter i styringsgruppen, og et av møtene var et felles møte med brannsjefene i Nordland.

Deltakere i styringsgruppen:

Børge Toft, rådmann i Alstahaug kommune
 Rolf Kåre Jensen, rådmann i Bodø kommune
 Pål Trælvik, rådmann i Brønnøy kommune
 Lars Normann Andersen, kommunalsjef i Narvik kommune
 Robert Pettersen, rådmann i Rana kommune
 Rolf M. Lossius, rådmann i Sortland kommune
 Kjell Furu, sekretariatsleder i Lofotrådet
 Bente Stjernholm, seniorrådgiver Bedriftskompetanse – prosessleder

2.5 Referansegruppe

Alle brannsjefene i Nordland har vært invitert til å delta i prosessen, og det har vært avholdt to møter der alle brannsjefene har vært invitert til å delta. Det ene møtet var et felles møte med styringsgruppen i prosjektet.

Deltakere i referansegruppen – de som har vært invitert til å delta:

Rolf Sørtorp, brannsjef Salten Brann IKS
 Edvar Dahl, brannsjef Ofoten Brann IKS
 Kjetil Hansen, brannsjef Rødøy kommune
 Asbjørn Skovro, brannsjef Lødingen kommune
 Mads Tollefsen, brannsjef Evenes og Tjeldsund kommune
 Tom Ragnar Pedersen, brannsjef Røst kommune
 Ragnhild Sæbø, brannsjef Lofoten brann og redningstjeneste
 Svein Christiansen, brannsjef Vågan kommune
 Eirik Sletten, brannsjef Hadsel kommune
 Einar Botnmark, brannsjef Bø kommune
 Ken Ivan Reinholdtsen, brannsjef Øksnes kommune

Ståle Rasmussen, brannsjef Sortland kommune
Stein Andreassen, brannsjef Andøy kommune
Nils-Ivar Sund, brannsjef Sømna kommune
Geir Johan Hanssen, brannsjef Brønnøy, Vega og Vevelstad kommune
Roy Nilssen, brannsjef Herøy kommune
Nils Johan Nilsen, brannsjef Alstahaug og Leirfjord kommune
Tor-Åge Holand, brannsjef Vefsn og Grane kommune
Kent Andreassen, brannsjef Hattfjelldal og Hemnes kommune
Jan Erik Pedersen, brannsjef Dønna kommune
Frode Thomassen, brannsjef Rana, Nesna og Træna kommune
Atle Henriksen, brannsjef Lurøy kommune
Kjell Andersen, brannsjef Bindal kommune

3 Kommunens ansvar og plikter

Kommunene har et grunnleggende ansvar for å ivareta befolkningens sikkerhet og trygghet. De utgjør det lokale fundamentet i den nasjonale beredskapen, og er slik sett en bærebjelke i det norske beredskapsarbeidet.

Kommunene har en særlig rolle ved forebygging, beredskap og krisehåndtering. Etter ansvars, likhets og nærhetsprinsippet er det i mange tilfeller kommunene som har primæransvaret for håndteringen av uønskede hendelser og kriser. Dette fordi kommunene har ansvar for viktige beredskapsressurser lokalt, herunder brann- og redningsvesenet.

Kommunen har etter *Lov om vern mot brann, eksplosjon og ulykker med farlig stoff og om brannvesenets redningsoppgaver (brann- og eksplosjonsvernloven)*, følgende ansvar:

§ 9 Etablering og drift av brannvesen

Kommunen skal sørge for etablering og drift av et brannvesen som kan ivareta forebyggende og beredskapsmessige oppgaver etter loven på en effektiv og sikker måte.

Kommunen skal gjennomføre en risiko- og sårbarhetsanalyse slik at brannvesenet blir best mulig tilpasset de oppgaver det kan bli stilt overfor. Kommunen skal evaluere hendelser for å sikre kontinuerlig læring og forbedring av det forebyggende og beredskapsmessige arbeidet.

Leder av brannvesenet og øvrig personell skal ha de kvalifikasjoner som er nødvendige for å kunne ivareta brannvesenets oppgaver på en forsvarlig måte.

To eller flere kommuner kan avtale å ha felles brannvesen eller felles ledelse av brannvesenet. Kommunen kan gjennom avtale overlate brannvesenets oppgaver og ledelse helt eller delvis til en annen kommune, virksomhet e.l. Kommunen må i slike tilfeller etablere ordninger som sikrer at all myndighetsutøvelse etter loven skjer under kommunens formelle ansvar.

3.1 Brann- og redningsvesenets regelverk og rammer

3.1.1 Lover

- Lov 14. juni 2002 nr. 20 om vern mot brann, eksplosjon og ulykker med farlig stoff og om brannvesenets redningsoppgaver (brann- og eksplosjonsvernloven)
- Lov 25. sept 1992 om kommuner og fylkeskommuner (kommuneloven)
- Lov 29.jan 1999 om interkommunale selskap

3.1.2 Forskrifter

- Forskrift 26. juni 2002 nr. 847 om brannforebyggende tiltak og tilsyn (forebyggendeforskriften)
- Forskrift 26. juni 2002 nr. 729 om organisering og dimensjonering av brannvesen (dimensjoneringsforskriften)
- Forskrift 6. desember 1996 nr. 1127 om systematisk helse-, miljø- og sikkerhetsarbeid i virksomheter (internkontrollforskriften)

3.1.3 Andre dokumenter

- Veiledning for myndighetsutøvelse av tilsyn utført av brann- og feiervesenet. Tønsberg: Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB), udatert. WEB-versjon 27.10.2015
- Veiledning til forskrift om brannforebyggende tiltak og tilsyn. Tønsberg: DSB 2004 med endringer 2010. WEB-versjon 27.10.2015
- Veiledning til forskrift om organisering og dimensjonering av brannvesen. Tønsberg: DSB, udatert. Web-versjon 27.10.2015
- Veiledning om røyk- og kjemikaliedykking. Tønsberg: DSB, udatert. Web-versjon 27.10.2015
- Veiledning om teknisk utstyr til alarmering av brannvesen, 4. Utgave. Tønsberg 01.12.2010
- Håndbok i kartlegging av brannrisiko i kommunene. Tønsberg: DSB 1995. Web-versjon 27.10.2015
- NOU 2012:8 Ny utdanning for nye utfordringer – Helhetlig utdanningsmodell for fremtidig personell i brannvesenet
- Mulighetsstudien – Vurdering av nasjonale og regionale øvings- og kompetansesentre – DSB 2015
- NOU 2012:4 Trygg hjemme
- St.meld. nr. 41 (2000-2001). Brann- og eksplosjonsvern
- Ot.prp. nr. 28 (2001-2002). Om lov om vern mot brann, eksplosjon og ulykker med farlig stoff og om brannvesenets redningsoppgaver (brann- og eksplosjonsvernloven) og om endringer i arbeidsmiljøloven
- Rapport fra arbeidsgruppe som har vurdert brann- og redningsvesenets organisering og ressursbruk (Brannstudien). Des 2013
- Nasjonal kartlegging av brannsikkerhet i verneverdig tett trehusbebyggelse utarbeidet av Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap og Riksantikvaren. 2005
- Skogbrannberedskap og håndtering av den senere tids skogbranner i Norge (avgitt av arbeidsgruppe ledet av Fylkesmannen i Hedmark, Sigbjørn Johnsen 4. november 2008)
- Rapport DSB 2014 – Brannene i Lærdal, Flatanger og Frøya vinteren 2014
- Evaluering av brannene: Lærdal, Flatanger og Frøya – PwC 1.des 2014

4 Organisering og dimensjonering av brann- og redningsvesen i Nordland 2015

Kommunen skal etter Brannvernloven §9, sørge for etablering og drift av et brannvesen som kan ivareta forebyggende og beredskapsmessige oppgaver på en effektiv og sikker måte. I følge Dimensjoneringsforskriften §1-1 skal kommunen ha et brannvesen som er organisert, utrustet og bemannet slik at oppgaver pålagt i lov og forskrifter blir utført tilfredsstillende. Videre skal kommunen sikre at brannvesenet er organisert og dimensjonert på bakgrunn av den risiko og sårbarhet som foreligger i kommunen.

De lovpålagte oppgavene til brann- og redningsvesenet er i følge Brannvernlovens §11:

- gjennomføre informasjons- og motivasjonstiltak i kommunen om fare for brann, farer ved brann, brannverntiltak og opptreden i tilfelle av brann og andre akutte ulykker
- gjennomføre brannforebyggende tilsyn
- gjennomføre ulykkesforebyggende oppgaver i forbindelse med håndtering av farlig stoff og ved transport av farlig gods på veg og jernbane
- utføre nærmere bestemte forebyggende og beredskapsmessige oppgaver i krigs- og krisesituasjoner
- være innsatsstyrke ved brann
- være innsatsstyrke ved andre akutte ulykker der det er bestemt med grunnlag i kommunens risiko- og sårbarhetsanalyse
- etter anmodning yte innsats ved brann og ulykker i sjøområder innenfor eller utenfor den norske territorialgrensen
- sørge for feiing og tilsyn med fyringsanlegg

Det er i dag 44 kommuner i Nordland med tilhørende 28 Brann- og redningsvesen, ca 106 brannstasjoner og depot, og ca 204 årsverk innen beredskap, forebygging og feiing.

4.1 Krav til dimensjonering og innsatstid iht Dimensjoneringsforskriften

Dimensjoneringsforskriften danner grunnlaget for organisering og dimensjonering av kommunens brannvesen. Det er i hovedsak den enkelte kommune som skal bestemme hvilke ressurser brannvesenet skal disponere på basis av risiko og sårbarhet. Det er imidlertid gitt en del begrensninger for det kommunale selvstyret i form av minstekrav.

Minstekravene/standardkravene skal sikre at det i alle kommuner blir utført et minimum av brannforebyggende oppgaver, herunder feiertjenester, og at kommunene har en slagkraftig beredskapsstyrke med tilstrekkelig kompetanse og utrustning. Beredskapsstyrken skal kunne settes inn ved branner og andre ulykker innenfor kravene til innsatstider.

Minstekravene/standardkravene i forskriften er satt på basis av generell risiko i forhold til tettsteder, innbyggertall og objekter med krav om innsatstid. Alle kommuner må vurdere om minstekravene til organisering og dimensjonering av brannvesenet er tilstrekkelige i forhold til kartlagt risiko og sårbarhet.

4.1.1 Innsatstid

Til tettbebyggelse med særlig fare for rask og omfattende brannspredning, sykehus/sykehjem mv., strøk med konsentrert og omfattende næringsdrift o.l., skal innsatstiden ikke overstige 10 minutter. Innsatstiden kan i særskilte tilfeller være lengre dersom det er gjennomført tiltak som kompenserer den økte risiko. Kommunen skal dokumentere hvordan dette er

gjennomført. Innsatstid i tettsteder for øvrig skal ikke overstige 20 minutter. Innsats utenfor tettsteder fordeles mellom styrkene i regionen, slik at fullstendig dekning sikres. Innsatstiden i slike tilfeller bør ikke overstige 30 minutter.

4.1.2 Forebygging

Det skal utføres minst ett årsverk brannforebyggende arbeid etter forskrift om brannforebyggende tiltak og tilsyn pr. 10.000 innbyggere i kommunen eller brannvernregionen. Andre forebyggende oppgaver brannvesenet påtar seg krever ytterligere ressurser.

4.1.3 Tilsyn

Det er i følge Forskrift om brannforebyggende tiltak og tilsyn § 6-3 et krav om følgende hyppighet på tilsyn:

- A-objekter minst én gang hvert år.
- B-objekter minst én gang hvert år.
- C-objekter minst én gang hvert fjerde år

Tilsyn kan ifølge § 6-2 tredje ledd erstattes med:

- a. Egenmelding fra objekteier når det er dokumentert at brannsikkerheten i objektet er tilfredsstillende og det ikke har skjedd vesentlige endringer siden forrige tilsyn
- b. Et satsingsområde hvor brannvesenet kun fører tilsyn med ett eller flere bestemte brannverntiltak for en utvalgt gruppe objekter av type a.

Ved eventuelt tilsyn etter § 6-2 tredje ledd skal tilsyn etter § 6-2 første ledd gjennomføres minst hvert annet år for objekter av type a og hvert fjerde år for objekter av type b.

4.1.4 Beredskap

Enhver kommune skal ha beredskap for brann og ulykker som sikrer innsats i hele kommunen innenfor krav til innsatstider etter det som er beskrevet i pkt 4.1.1. Samlet innsatsstyrke skal være minst 16 personer, hvorav minst 4 skal være kvalifiserte som utrykningsledere.

Beredskapen skal legges til tettsted der slikt finnes. Et tettsted kan dekkes av beredskap fra annet tettsted innenfor krav til innsatstider etter § 4-8.

Et vaktlag skal minst bestå av 1 utrykningsleder, 3 brannkonstabler/røykdykkere, og støttestyrke er fører for tankbil og fører for snorkel-/stigebil.

I spredt bebyggelse og i tettsteder med inntil 3.000 innbyggere kan beredskapen organiseres av deltidspersonell uten fast vaktordning. Til tider hvor det ikke kan forventes tilstrekkelig oppmøte ved alarmering skal det opprettes lag med dreiende vakt.

I tettsteder med 3.000 - 8.000 innbyggere skal beredskapen være organisert i lag bestående av deltidspersonell med dreiende vakt.

I tettsteder med 8.000 - 20.000 innbyggere skal beredskapen være organisert i lag bestående av heltidspersonell med kasernert vakt innenfor ordinær arbeidstid. Utenfor ordinær arbeidstid kan beredskapen organiseres i lag bestående av deltidspersonell med dreiende vakt, men hvor utrykningsleder har brannvern som hovedyrke. Støttestyrke kan være deltidspersonell med dreiende vakt.

I tettsteder med mer enn 20.000 innbyggere skal beredskapen være organisert i lag av heltidspersonell med kasernert vakt. Støttstyrke, kan være deltidspersonell med dreiende vakt.

I tettsted fra 3.000 til 50.000 innbyggere skal det være minst ett vaktlag og nødvendig støttstyrke.

I tettsted fra 50.000 til 100.000 innbyggere skal det være minst to vaktlag og nødvendig støttstyrke etter § 5-2 og § 5-3. Ved 100.000 innbyggere skal det være minst tre vaktlag og nødvendig støttstyrke. Deretter skal beredskapen økes med ett vaktlag og nødvendig støttstyrke for hver 70.000 innbygger.

I kommuner eller brannvernregioner med tettsteder med mer enn 2.000 innbyggere skal det være dreiende overordnet vakt.

Brannsjefen og stedfortreder skal inngå i vaktordningen. Overordnet vakt skal kunne lede samtidig innsats på flere skadesteder. Flere kommuner kan ha felles overordnet vakt.

4.2 Krav til opplæring og kompetanse iht Dimensjoneringsforskriften

Brannkonstabel

Brannkonstabel skal ha gjennomført yrkesutdanning for brannkonstabel.

Feiersvenn

Feiing og tilsyn med fyringsanlegg etter forskrift om brannforebyggende tiltak og tilsyn skal utføres av personell som innehar svennebrev i feiefag eller tilsvarende kvalifikasjoner.

Operatør på nødalarmeringssentral

Operatør på nødalarmeringssentral skal ha gjennomført yrkesutdanning for brannkonstabel, beredskapsutdanning trinn I samt yrkesutdanning for operatør på nødalarmeringssentral.

Forebyggende personell

Forebyggende personell skal ha gjennomført yrkesutdanning i forebyggende brannvern og ha enten:

utdanning som ingeniør fra ingeniørhøgskole, annen relevant høgskoleutdanning, eller, særskiltbrannteknisk utdanning på samme nivå eller yrkesutdanning for brannkonstabel i heltidsbrannvesen samt beredskapsutdanning trinn I, eller, fagutdanning som feiersvenn.

Utrykningsleder

Utrykningsledere skal ha gjennomført yrkesutdanning for brannkonstabel samt beredskapsutdanning trinn I og II. For utrykningsleder i deltidbrannvesen kreves ikke beredskapsutdanning trinn II.

Leder for beredskapsavdeling

Leder for beredskapsavdeling skal ha gjennomført beredskapsutdanning III og ha enten:

utdanning som ingeniør fra ingeniørhøgskole, annen relevant høgskoleutdanning, eller, særskiltbrannteknisk utdanning på samme nivå, eller kvalifikasjoner som utrykningsleder i heltidsbrannvesen

Leder for forebyggende avdeling

Leder for forebyggende avdeling, skal ha gjennomført yrkesutdanning i forebyggende brannvern og enten ha:

utdanning som ingeniør fra ingeniørhøgskole, annen relevant høgskoleutdanning, eller, særskiltbrannteknisk utdanning på samme nivå, eller

kvalifikasjoner som utrykningsleder i heltidsbrannvesen, eller minst to års erfaring som forebyggende personell

Overordnet vakt

Overordnet vakt skal ha gjennomført utdanning som leder av beredskapsavdeling, eller leder av forebyggende avdeling, med tillegg av befalsutdanning trinn III.

Brannsjef

Brannsjef i kommune eller region med inntil 20.000 innbyggere skal ha gjennomført yrkesutdanning i forebyggende brannvern, beredskapsutdanning trinn III og enten ha: utdanning som ingeniør fra ingeniørhøgskole, annen relevant høgskoleutdanning, eller, særskiltbrannteknisk utdanning på samme nivå, eller kvalifikasjoner som leder for forebyggende avdeling og minst to års erfaring som leder, eller, kvalifikasjoner som leder for beredskapsavdeling og minst to års erfaring som leder

Brannsjef i kommune eller region mellom 20.000 og 50.000 innbyggere skal ha gjennomført yrkesutdanning i forebyggende brannvern, beredskapsutdanning trinn III og enten ha: utdanning som ingeniør fra ingeniørhøgskole, annen relevant høgskoleutdanning, eller, minst to års erfaring som brannsjef i en kommune med inntil 20.000 innbyggere.

Brannsjef i kommune eller region med mer enn 50.000 innbyggere skal ha gjennomført beredskapsutdanning trinn III og enten ha eksamen fra teknisk høgskole eller annen relevant universitets-/høgskoleeksamen, eller, kvalifikasjoner som brannsjef i en kommune eller region med inntil 50.000 innbyggere, og minst fem års erfaring som brannsjef.

Brannsjefens stedfortreder skal ha kvalifikasjoner enten som leder av forebyggende avdeling eller som leder av beredskapsavdeling.

4.3 Risiko og sårbarhetsanalyse

Alle kommunene skal gjennomføre en risiko- og sårbarhetsanalyse for kommunen, slik at brannvesenet er organisert og dimensjonert på bakgrunn av den risiko og sårbarhet som foreligger i kommunen. I tillegg skal kommunen evaluere hendelser for å sikre kontinuerlig læring og forbedring av det forebyggende og beredskapsmessige arbeidet.

Dimensjoneringsforskriftens formål er å sikre at brannvesenet er organisert og dimensjonert på bakgrunn av standardkrav som er gitt i kapittel 5. I tillegg skal det tas hensyn til den risiko og sårbarhet som foreligger i kommunen. Dersom det ikke er mulig å forebygge avdekkede risikoer skal kommunen ved dimensjoneringen av brannvesenets beredskap tilføres ytterligere ressurser ut over standardkravene, eller dekke behovet for ytterligere ressurser gjennom samarbeidsordninger dersom dette er forsvarlig.

4.4 Oversikt over formelle samarbeid mellom kommunene i dag

Iht til Brannvernloven kan to eller flere kommuner avtale å ha felles brannvesen eller felles ledelse av brannvesenet. Kommunen kan gjennom avtale overlate brannvesenets oppgaver og ledelse helt eller delvis til en annen kommune, virksomhet e.l. Kommunen må i slike tilfeller etablere ordninger som sikrer at all myndighetsutøvelse etter loven skjer under kommunens formelle ansvar.

Som vist i tabellen nedenfor så er det et utbredt samarbeid mellom ulike kommuner i Nordland i dag. Det er etablert 2 Interkommunale selskap hvor totalt 12 kommuner er involverte, og 7 vertskommunesamarbeid hvor totalt 18 kommuner er involverte. De

resterende 14 kommunene i Nordland har ikke formaliserte avtaler med andre kommuner når det gjelder brann- og redningstjenesten.

Modell	Kommuner
Ingen formelle samarbeid	<ul style="list-style-type: none"> • Rødøy • Lødingen • Vågan • Hadsel • Bø • Øksnes • Sortland <ul style="list-style-type: none"> • Andøy • Sømna • Herøy • Lurøy • Dønna • Bindal • Røst
Vertskommune-samarbeid iht Kommuneloven § 28-1	<ul style="list-style-type: none"> • Tjeldsund – Evenes • Rana – Nesna, Træna • Lofoten brann og redningsvesen (Vestvågøy, Værøy, Moskenes, Flakstad) • Brønnøy – Vega, Vevelstad • Alstahaug og Leirfjord • Vefsn - Grane • Hemnes - Hattfjelldal
Interkommunalt selskap / Aksjeselskap iht Lov om interkommunale selskap	<ul style="list-style-type: none"> • Salten Brann IKS (Bodø, Fauske, Saltdal, Gildeskål, Meløy, Beiarn, Hamarøy, Steigen, Sørfold) • Ofoten Brann IKS (Narvik, Ballangen, Tysfjord)

5 Mulig fremtidig organisering

I dette kapittelet vil de mulighetene for organisering av brann- og redningsvesenene i Nordland som prosessen har avdekket, presenteres. Styringsgruppen har som utgangspunkt at dette er skisserte muligheter som det bør arbeides videre med i den videre prosessen med å se på hvordan Nordland kan få en best mulig brann- og redningstjeneste totalt sett.

Som grunnlag for vurdering av mulig fremtidig organisering av brann- og redningsvesenene i Nordland, har det vært to samlinger hvor alle brannsjefene har vært invitert til å komme med faglige innspill. I tillegg ble det i august og september 2015, samlet inn status fra alle kommunene i Nordland, hvor brannsjefene ble bedt om å rapportere inn antall stillinger innen ledelse, beredskap, forebygging og feiing. Samt status på stasjon, depot, biler og utstyr. Disse tallene har ikke blitt kvalitetssikret med tanke på om tallene representerer den reelle situasjonen ved alle enhetene, og heller med tanke på forståelse av hva som ble bedt innmeldt. Samt heller ikke i forhold til den skjønnsmessige vurderingen når det gjaldt status på lokaler og utstyr. Styringsgruppen mener likevel at tallene kan danne grunnlag for en vurdering av muligheter, men at all status og alle tall må kvalitetssikres og forskes mer inngående på i den videre prosessen.

5.1 Tilsyn av brann- og redningsvesen gjennomført av DSB

5.1.1 Avvik ifm tilsyn fra DSB i perioden 2010-2013 innen forebygging

I perioden 2010-2013 gjennomførte DSB tilsyn ved alle brann- og redningsvesenene i Nordland. Disse tilsynene ble gjennomført som dokumenttilsyn.

Tilsynet hadde fokus på følgende områder innen forebygging:

- bemanning ledelse/forebyggende avdeling
- kompetanse forebyggende avdeling
- risiko- og sårbarhetsanalyse
- plan over brannverntiltak
- myndighetsutøvelse ved tilsyn
- informasjonstiltak
- samarbeid med andre kommuner om brann- og redningsvesenets forebyggende oppgaver

Det ble avdekket avvik innen følgende områder:

	Fokusområde	Antall avvik i fylket	Totalt antall brann- og redningsvesen i Nordland 2010-2013
1	Myndighetsutøvelse ved tilsyn	23	28
2	Plan over brannverntiltak	18	28
3	Samarbeid med andre kommuner om brann- og redningsvesenets forebyggende oppgaver	18	28
4	Risiko- og sårbarhetsanalyse	14	28
5	Bemannings ledelse/forebyggende avdeling	6	28
6	Informasjonstiltak	6	28
7	Kompetanse forebyggende avdeling	5	28

Dette viser at det er store utfordringer når det gjelder å ivareta alle de forebyggende oppgavene innen forebygging i brann- og redningsvesenene i Nordland. Dette gjelder spesielt punkt 1 til 4 i tabellen. Når det gjelder tilsyn så blir dette også underbygget av innrapporteringen fra brannsjefene som er beskrevet i kapittel 5.4.3, hvor det fremkommer at det er store avvik mellom krav til tilsyn og antall gjennomførte tilsyn i 2014.

5.1.2 Tilsyn innen beredskap

I løpet av de siste 5 år så har DSB gjennomført 10 tilsyn av brann- og redningsvesenene i Nordland. Noe som tilsvarer at kun ca 40% av alle enhetene har hatt tilsyn siste 5 år. Ingen av de tilsynene som ble gjennomført avdekket avvik, og det er spesielt tre hovedområder som har gått igjen i tilsynene. Disse er:

- Dimensjonering av beredskapen
- Overordnet innsatsledelse, herunder Enhetlig ledelsessystem (ELS)
- Øvelser

For å få en mer helhetlig vurdering av den reelle beredskapen i alle brann- og redningsvesenene, bør det gjennomføres tilsyn med bredere tilnærming til tema, samt også gjennomføre tilsyn hyppigere fra DSBs side som er øverste fagmyndighet for enhetene.

5.2 Rekruttering og bemanning

Endringer i oppgaver og økende krav til kompetanse har gitt og gir fortsatt utfordringer for brann- og redningsvesenet. Både teknologi og arbeidsoppgaver påvirker forventningene som allmennheten og andre beredskapsaktører har til brann- og redningsvesenet. Kommunene og brann- og redningsvesenene i Nordland har med bakgrunn i både risikovurderinger og forventninger fra befolkningen, store utfordringer når det gjelder rekruttering av personell, særlig i diskriktene. Dette gjelder både heltids og deltidsstillinger, men spesielt deltidsstillinger, da det er en stor overvekt av dette i brann- og redningsvesenene i fylket.

5.3 Kommunal styring og kontroll

Kommunen har som tidligere beskrevet et klart ansvar når det gjelder etablering og drift av et brannvesen som kan ivareta forebyggende og beredskapsmessige oppgaver etter loven på en effektiv og sikker måte. Dette ansvaret bortfaller ikke selv om kommunen etablerer formelle samarbeid innen brann- og redning med andre kommuner eller regioner.

Det er derfor viktig ved etablering av eventuelle samarbeid å sørge for ordninger og avtaler, som gjør det mulig for kommunen og ha nødvendig styring og kontroll over organisering og drift av brann- og redningstjenesten i kommunen. Det må også påses at det etableres ordninger som sikrer at all myndighetsutøvelse etter loven skjer under kommunens formelle ansvar. Disse vurderingene mener styringsgruppen må ligge til grunn for vurdering av alle områder som den ser som mulige samarbeidsområder innen brann- og redningsvesenet for alle kommuner i Nordland fylke.

5.4 Forebyggende oppgaver

I følge Forskrift om brannforebyggende tiltak og tilsyn, så har kommunen følgende brannforebyggende oppgaver:

Samarbeid

Kommunen skal sørge for at brannvesenet samarbeider med andre aktuelle myndigheter, slik at lover og forskrifter gitt for å kontrollere brannrisikoen anvendes samordnet.

Planer, rapportering m.m.

Kommunen skal sørge for at:

- en tilstrekkelig del av brannvesenets samlede ressurser disponeres til forebyggende og kontrollerende arbeid
- det foreligger ajourførte fortegnelser over særskilte brannobjekter og fyringsanlegg
- det hvert år utarbeides en plan over aktuelle brannverntiltak, herunder gjennomføring av tilsyn med særskilte brannobjekt og feiing og tilsyn med fyringsanlegg for det etterfølgende år. Planen skal inngå i kommunens systematiske helse-, miljø- og sikkerhetsarbeid
- det innen 1. mars hvert år utarbeides en rapport over hvilke tiltak, herunder tilsyn med særskilte brannobjekt og feiing og kontroll med fyringsanlegg som er gjennomført det foregående år, samt om hvordan eiere/brukere av brannobjekter i kommunen gjør framskritt med brannvernarbeidet. Rapporten skal inngå i kommunens systematiske helse-, miljø- og sikkerhetsarbeid.

Motivasjons- og informasjonstiltak

Kommunen skal sørge for at brannvesenet gjennomfører motivasjons- og informasjonstiltak om faren for, og ved brann, om forebyggende brannverntiltak og opptreden i tilfelle brann.

I tillegg skal kommunene, i følge dimensjoneringsforskriften §1, søke samarbeid med andre kommuner for best mulig å utnytte samlet kompetanse i regionen, slik at det forebyggende arbeidet blir utført tilfredsstillende.

Hvis man ser dette i forhold til de avvikene som har blitt avdekket ifm tilsyn i kap 5.1.1, så kan det tyde på at kommunene har utfordringer med å ivareta disse oppgavene og forpliktelsene ved dagens organisering av brann- og redningsvesenene. Samt at samarbeidet som dimensjoneringsforskriften har som en føring, ikke fungerer slik det er intendert.

5.4.1 Risiko og sårbarhetsanalyser

Som tidligere beskrevet så skal risiko og sårbarhetsanalyser (ROS) danne grunnlaget for brann- og redningsberedskapen i kommunen iht Brannvernloven, i tillegg til kravene i Dimensjoneringsforskriften. Det er derfor viktig at ROS-analyser blir gjennomført, kvalitetssikret og revidert jevnlig. Slik at de til enhver tid beskriver de faktiske forholdene som påvirker beredskapen i kommunen.

Tilsynene som DSB gjennomførte ved alle brann- og redningsvesenene i Nordland i perioden 2010-2013, viste at det var betydelige avvik når det gjaldt dette området i Nordland. Det var kun 50% av alle brann- og redningsvesenene som hadde gjennomført ROS analyse og kunne fremlegge dokumentasjon på dette. Hvorvidt disse avvikene er lukket er ikke avklart. Når dette er det viktigste grunnlaget for dimensjonering av brann- og redningstjenesten i kommunen, er det all grunn til bekymring. Hva som er årsaken til at det er så store avvik, er uvisst. Om det er manglende kompetanse, kapasitet eller andre forhold. Dette bør derfor tas med som en viktig faktor i vurdering av mulig fremtidig organisering for å ivareta forebyggende oppgaver.

5.4.2 Stillinger – forebyggende oppgaver

Med totalt 241714 personer bosatt i Nordland fylke, vil det i følge dimensjoneringsforskriften være et minimumskrav om totalt 1 leder og 24 heltidsstillinger innen forebygging.

I dag er det totalt ca 35 stillinger som i følge kravene skal ivaretatt det forebyggende arbeidet innen brann- og redning i fylket. Ikke alle disse stillingene er besatt og fyller kravene i dimensjoneringsforskriften. Hvis man samarbeider om dette området på et overordnet nivå vil man kunne redusere med ca 10 stillinger, eller omdisponere disse stillingene til å arbeide med plan, analyse og utvikling, samt kompetanseutvikling, trening og øving. Se nærmere beskrivelse av dette under pkt 5.4.4 og pkt 5.5.

I kommuner eller brannvernregioner med mer enn 20 000 innbyggere er det krav om at hver avdeling skal ledes av en person i hel stilling.

Ut i fra dette er det kun tre Brann- og redningsvesen i Nordland pr i dag som har krav om ledelse på heltid. Dette er Salten brann IKS, Ofoten Brann IKS og Brann- og redningstjenesten i Rana. Det er noen få andre Brann og redningsvesen som også har ledelse på heltid, selv om dette ikke er et lovkrav med tanke på antall innbyggere i deres brannvernregion, blant annet Lofoten Brann og redningsvesen og Brønnøy Brann- og redningstjeneste.

Regionråd	Befolkning	Antall kommuner	Antall Brann- og redningsvesen	Antall stillinger forebygging	Krav om antall stillinger forebygging
Salten	80345	9	1	9	1 + 8
Ofoten	26033	5	2	4,2	1 + 2
Lofoten	24213	6	3	5,105	1 + 2
Vesterålen	32630	6	6	4,354	1 + 3
Helgeland	27933	7	5* ¹	4,21	1+2
Indre Helgeland	37349	6	3* ²	4,87	1 + 3
Sør-Helgeland	13211	5	3	2,99	1
Total	241714	44	23	34,73	1 + 24

Det kan være avvik fra de tallene som er rapportert inn, og de som beskriver den reelle situasjonen.

*¹ Når det gjelder Helgeland regionråd så har Vefsn kommune et vertskommunesamarbeid med Grane kommune som er en del av Indre Helgeland regionråd. Har registrert dette brann- og redningsvesenet i region Helgeland siden Vefsn er vertskommune.

*² Når det gjelder Indre Helgeland regionråd, så har Rana kommune et vertskommunesamarbeid med Nesna kommune og Træna kommune, og Træna er underlagt Helgeland regionråd. Har registrert dette brann- og redningsvesenet i region Indre Helgeland siden Rana er vertskommune.

5.4.3 Tilsyn

Det er i hele Nordland pr i dag registrert:

1551 A-objekter
338 B-objekter
88 C-objekter

I følge Forskrift om brannforebyggende tiltak og tilsyn, så skal det som hovedregel gjennomføres tilsyn på A og B objekter minst en gang hvert år og på C objekter minst en gang hvert fjerde år.

Status i Nordland for 2014 var:

- av totalt 1551 A-objekter var det gjennomført 1010 tilsyn
- av totalt 338 B-objekter var det gjennomført 156 tilsyn
- av totalt 88 C-objekter var det gjennomført 35 tilsyn

Dette viser at det er store utfordringer med å få gjennomført alle pålagte tilsyn i fylket med den organiseringen og bemanningen som er pr i dag. Dette kan skyldes at det er 23 brannvesen som ikke har fulltidsstillinger til å ivareta dette, og som skal gjennomføre tilsynet med marginal bemanning innen forebygging. Tilbakemeldingene fra brannvesenene er også at det kan være utfordrende å ha mange ulike roller i en stilling, og at ofte det forebyggende arbeidet blir skadelidende på grunn av dette.

Ved å etablere et samarbeid i hele fylket innen forebygging vil det være mulig å få flere fulltidsstillinger. Noe som gjør at det kan legges bedre til rette for opparbeiding av

kompetanse og kontinuitet i arbeidet, og gjør det lettere å følge opp de pålagte tilsyn som er i Nordland som fylke.

5.4.4 Plan, analyse og utvikling

For å kunne utvikle et brann- og redningsvesen til å både ivareta dagens og morgendagens utfordringer, er det viktig at det gjennomføres analyser når det gjelder utvikling av samfunnet og forhold som påvirker brann- og redningsberedskapen. I tillegg må det trekkes erfaringer gjort av hendelser som har vært gjennom gode analyse- og refleksjonsprosesser.

Hvis man ser dette ift de avvikene som ble avdekket ved tilsyn i perioden 2010-2013, og de funnene som fremkom i brannstudien gjort av DSB i 2013, så kan det se ut som at disse områdene er forsømt. Konklusjonene i brannstudien er at det spesielt i deltidsbrann- og redningsvesen, og mindre brann- og redningsvesen er:

- lite systematisk læring fra hendelser, både internt og på tvers av brann- og redningsvesenene
- liten bevissthet og kompetanse knyttet til ROS-arbeid
- for lite kunnskapsdrevet, spesielt når det gjelder å bruke tilgjengelige data om hendelser godt nok til å videreutvikle egen beredskap og forebyggende arbeid
- få hendelser, noe som gjør at en ikke klarer å bygge erfaring for å håndtere hendelsene når de kommer
- at mindre brann- og redningsvesen med færre ansatte har færre spesialister, og for å kunne håndtere komplekse hendelser kreves det ofte spesialistkompetanse

Som nevnt i kap 5.6, så er erfaringslæring både internt spesielt i deltidsbrann- og redningsvesen, og på tvers av brann- og redningsvesen, en stor utfordring.

Det er pr i dag ingen som arbeider med områdene plan, analyse og utvikling på heltid. For å kunne ivareta disse utfordringene og utvikle brann- og redningsvesen som er i tråd med de kravene og utfordringene som man ser i dag og, ikke minst som er rustet for å takle de utfordringene som skjer i fremtiden, må det dedikeres ressurser som arbeider innen disse områdene. Disse kan eventuelt også ses i sammenheng med andre forebyggende oppgaver.

5.4.5 Anbefaling - organisering av forebyggende arbeid

I forhold til de avvikene som har blitt avdekket ifm tilsyn i kap 5.1.1 og 5.4.3, så kan det tyde på at kommunene har store utfordringer med å ivareta alle oppgavene og forpliktelsene innen forebygging, ved dagens organisering av brann- og redningsvesenene. Samt at samarbeidet som dimensjoneringsforskriften har som en føring ikke fungerer slik det er intendert.

Samarbeidet skal dimensjoneres etter pålagte krav i dimensjoneringsforskriften, og kostnadene skal fordeles på alle kommunene i Nordland etter behov og krav i den enkelte kommune.

Med bakgrunn i dette anbefales det at det etableres et samarbeid som ivaretar det forebyggende arbeidet i hele fylket, og at det settes av ressurser som også sørger for at analyse og utviklingen av brann- og redningsvesenene er i tråd med de utfordringene som vi både har i dag, og i fremtiden.

Det anbefales videre at det i gjennomføres en utredning hvor man ser nærmere på hvordan dette samarbeidet skal organiseres og formaliseres.

5.5 Kompetanse, trening og øving

Kompetansen i dagens brann- og redningsvesen er varierende. I brannstudien gjort av DSB i 2013, ble forskjellene mellom store heltidsbrann- og redningsvesen og små, selvstendige deltidbrann- og redningsvesen, påpekt.

De områdene som spesielt ble fremhevet var for deltidbrann- og redningsvesen og mindre brann- og redningsvesen var:

-at de ikke er gode nok til å håndtere store og komplekse hendelser, for eksempel kompliserte transportulykker

-at det er lite systematisk læring fra hendelser, både internt og på tvers av brann- og redningsvesenene

-at det er liten bevissthet og kompetanse knyttet til ROS-arbeid

-at de er for lite kunnskapsdrevet, spesielt når det gjelder å bruke tilgjengelige data om hendelser godt nok til å videreutvikle egen beredskap og forebyggende arbeid

-at det er få hendelser, noe som gjør at en ikke klarer å bygge erfaring for å håndtere hendelsene når de kommer

-at mindre brann- og redningsvesen med færre ansatte har færre spesialister, og for å kunne håndtere komplekse hendelser kreves det ofte spesialistkompetanse.

Lokalkunnskap er imidlertid en viktig kompetanse, som må vektlegges i denne sammenheng.

5.5.1 Spesialkompetanse

Ulike brann- og redningsvesen vil trenge ulik kompetanse, avhengig av hvilke typer hendelser som kan inntreffe i brann- og redningsvesenets innsatsområde i tråd med ROS analyser, og hvilke oppgaver enheten har påtatt seg å utføre.

Det er ikke forventet at alle brannkonstabler og brannpersonell skal ha spesialistkompetanse innen alle brannrelaterte fagområder, og dette er heller ikke nødvendig.

Det er imidlertid nødvendig at en har denne type kompetanse tilgjengelig ved behov. Ved å ha et formalisert samarbeid mellom kommunene i Nordland, kan det opparbeides spesialistkompetanse ut i fra et fylkesbehov, som kommunene kan dra nytte av.

Eksempler på spesialkompetanse kan være:

- Transport/bil ulykker (ulike typer drivstoff mv)
- Brann og redning i tunnel
- Redningsinnsats til sjøs (RITS)
- Redningsdykking
- Urban søk og redning
- Flyhavari og brann
- Håndtering av akutt forurensning
- Hendelser med pågående livstruende vold (PLIVO)
- Brannetterforskning i samarbeid med politi

Organisering og utvikling av denne kompetansen må tas med i den videre utredning av samarbeid mellom kommunene.

5.5.2 Erfaringslæring og erfaringsoverføring

I en undersøkelse gjort av DSB i 2013 vedrørende erfaringslæring i brann- og redningsvesenet, fremkom det at de fleste brann- og redningsvesen selv vurderer å ha etablert gode rutiner for læring av hendelser og øvelser, men at det i mindre grad er gode

systemer for overføring av læring til mannskaper som ikke selv deltok på hendelsen/øvelsen. Dette er en stor utfordring når de fleste brann og redningsvesenene i Nordland er deltidsbrann- og redningsvesen. Det ser ut til at erfaringslæring er lettere å oppnå i heltids- enn deltidsbrann- og redningsvesen. Når det imidlertid gjelder erfaringslæring på tvers av brann- og redningsvesen, er dette svært lite utbredt.

Systematisk kompetanseheving og erfaringslæring er viktige virkemidler for å sikre at all utøvelse og organisering av brann- og redningsvesenene er basert på kunnskap, læring og erfaringer.

5.5.3 Regionale øvings- og kompetansesenter

Ifølge DSBs mulighetsstudie for vurdering av nasjonale og regionale øvings- og kompetansesenter, vil det være behov for et regionalt ledd for å kunne videreutvikle og gjennomføre opplæring og øvingsaktiviteter, under betegnelsen Øvings- og kompetansesenter. Øvings- og kompetansesentrene underlegges det nasjonale, tverrfaglige kompetansesenteret faglig (innenfor samvirkeområdet), og vil kunne gjennomføre kursaktiviteter med egne eller innleide instruktører både på eget tjenestested og ved lokale avdelinger rundt om i fylket.

Det er i dag en rekke kurs og utdanninger som gjennomføres ved lokale enheter. Dette gjelder både intern opplæring og også opplæring på vegne av Norges Brannskole. En av utfordringene som enhetene opplever, er at de søker om flere kursplasser enn hva de får tildelt av Norges Brannskole. Noe som kan skyldes begrenset kapasitet ved Brannskolen.

Tidligere studier har vist at det kan se ut som at opplæring ses på som en aktivitet som bygger nettverk mellom personell med ulik organisatorisk tilknytning, og at man gjennom dette blir kjent med hverandres kompetanse og kapasitet. Dette kan være en god forberedelse for samarbeid mellom brann- og redningsvesen ved større hendelser.

5.5.4 Trening og øving

Trening og øving er noe av det viktigste som skal til for at brann- og redningspersonell skal kunne håndtere ulike hendelser sikkert, forsvarlig og profesjonelt.

I følge dimensjoneringsforskriften §4-13, skal alt personell som inngår i beredskapen øves jevnlig for de oppgaver de kan forventes å bli stilt overfor i brann og ulykkestilfeller. Den samlede beredskap innenfor kommunen eller brannvernregionen skal øves slik at samband og kommandolinjer fungerer tilfredsstillende.

5.5.4.1 Trening- og øvingsfelt

For å kunne trene og øve er det viktig å ha gode og godkjente trenings- og øvingsfelt. Det er i dag ifølge innmelding fra brannsjefene i Nordland, så har brann- og redningsvesenene godkjente trenings- og øvingsfelt i følgende kommuner:

- Andenes – Andøya flystasjon (Vesterålen)
- Bodø – (Salten)
- Brønnøy – (Sør-Helgeland)
- Rana – (Indre-Helgeland)
- Sømna – (Sør-Helgeland)
- Vefsn – (Helgeland)

I tillegg er det et øvings- og treningsfelt ved Brannskolen i Tjeldsund som er tilgjengelig for trening og øving for brann- og redningsvesenene i kommunene.

Sett ut i fra denne oversikten så er det få øvings- og treningsfelt ift antall brann- og redningsvesen i fylket. Disse forholdene bør også tas med i den videre prosessen med vurdering av samarbeid, trening og spesialisering.

5.5.5 Anbefaling – organisering av kompetanseutvikling, trening og øving

Ved å etablere et samarbeid mellom alle kommunene i Nordland gjennom en organisering av et felles øvings og kompetansesenter, har man mulighet til å få til god utvikling av spesialkompetanse på tvers av kommunegrensene. Man har også mulighet til å få til en felles satsing på grunnleggende kompetanseheving og kompetanseutvikling i samarbeid med Norges Brannskole. I tillegg kan man lettere få til god erfaringsdeling og erfaringslæring mellom brann- og redningsvesenene, samt også skape nettverk på tvers av kommunegrenser og brannvernregioner.

5.6 Beredskap

Som tidligere nevnt så skal beredskapen i kommunene dimensjoneres etter føringer i dimensjoneringsforskriften og i forhold til risikovurderingen som er gjort i kommunen. Evnen til å håndtere store eller komplekse hendelser har vist seg å være varierende, og det kan være krevende for mindre deltidsbrann- og redningsvesen å opprettholde nødvendig spesialkompetanse knyttet til beredskap. Spesialkompetanse og -utstyr dekker ikke nødvendigvis alle geografiske områder i dag, og det mangler en overordnet struktur for hvor slik kompetanse er plassert. Utviklingstrekk understreker at dette ikke blir lettere fremover; eksempelvis utfordrer den teknologiske utviklingen både kompetanse og dels økonomi i mindre brann- og redningsvesen.

Utviklingen de siste årene har videre gått i retning av at brann- og redningsvesenet bruker en stor del av ressursene på andre hendelser enn brann. Det forventes flere store naturskapt hendelser, og samlet sett skaper bredden i forventet oppgaveportefølje utfordringer for kompetansen.

I mange kommuner er brann- og redningsvesenet raskere på ulykkesstedet enn helsetjenesten og politiet. Noe som stiller store krav til de innsatsmannskapene fra brann- og redningsvesenene som er først på ulykkesstedet. Spesielt gjelder dette i distriktene. Som første nødetat på et Skadested, må brannpersonellet ivareta både politiets ordensoppgaver i tillegg til å påta seg oppgaver som akutt førstehjelp, sikring av skadested og skadestedsledelse. Dette er ikke nye oppgaver for brann- og redningsvesenet, men fordi oppgavene i mange tilfeller må ivaretas over lengre tid (før helse og politi ankommer og overtar), vil behovet for kompetanse til å kunne utøve slike oppgaver på en sikker og trygg måte øke.

5.6.1 Nye oppgaver og samarbeid

5.6.1.1 Brannsikkerhet for utsatte grupper – Trygg hjemme

I NOU 2012:4 *Trygg hjemme – Brannsikkerhet for utsatte grupper*, ble det foreslått en forsterkning av dagens virkemidler og iverksetting av nye virkemidler for å styrke sikkerheten til grupper som har høyere risiko for å omkomme i brann. Et av virkemidlene er at det er et tett samarbeid med brannvesenene og helse i vurderingen av brannforebyggende tiltak og boligforhold for utsatte grupper.

5.6.1.2 Pågående livstruende vold (PLIVO) – samvirke mellom nødetatene

En av samfunnets viktigste oppgaver er å beskytte befolkningen og yte rask, kvalifisert og koordinert hjelp når det inntreffer hendelser som truer liv og helse.

Erfaringene fra 22. juli 2011 og flere episoder med skoleskyting i bl.a. Finland, Tyskland og USA de senere årene, har med all tydelighet vist viktigheten av en god beredskap for å håndtere situasjoner der befolkningens liv og helse blir truet.

Prosedyren for nødetatenes samvirke ved pågående livstruende vold (PLIVO) er utviklet i samarbeid mellom politiet, brann- og redningstjenesten og helsetjenesten, og skal danne grunnlag for en bedret nasjonal beredskap for å håndtere hendelser der det utøves livstruende vold mot flere personer.

Å etablere en felles nasjonal og tverretattlig modell for å håndtere denne typen hendelser anses som viktig for å sikre nødvendig samarbeid og samhandling mellom innsatspersonell på tvers av politidistrikter, kommuner og helseforetaksgrenser.

For at innsatspersonell fra politi, brann og helse skal kunne samhandle i tråd med disse prosedyrene kreves det en betydelig og vedvarende innsats innen opplæring, implementering, samtrening og felles øvelser. Dette er viktig fordi faktiske hendelser med pågående livstruende vold erfaringsmessig opptrer sjelden. Innsatspersonell vil derfor ikke kunne opparbeide nødvendig praktisk erfaring med håndtering av slike hendelser gjennom sin yrkesutøvelse. Det er også viktig å merke seg at handlingsmønsteret ved denne typen aksjoner på enkelte sentrale områder avviker vesentlig fra øvrige handlingsmønstre.

Handleplikt

Innsatsen ved pågående livstruende vold (PLIVO) skal primært hindre at flere blir påført dødelige skader samt yte livreddende medisinsk behandling til de som allerede er skadd.

Innsatsen er forbundet med økt risiko for innsatspersonell.

Med *handleplikt* menes plikten den enkelte etat (brann, politi og helse), den enkelte enhet (innsatsenhet) og det enkelte personell har til å handle for å redde liv, avverge eller begrense fare eller skade.

Nødetatenes plikt til å utføre oppdrag som medfører risiko

Samfunnsoppgavene som politi, brann og helse er satt til å utføre, er av en slik art at innsatspersonellet må påregne å utsette seg for en større risiko enn det som er normen i arbeidslivet for øvrig.

Det forventes større innsats og risiko av innsatspersonell som er særskilt trent og har relevant verneutstyr, enn personell med mindre trening og utstyr.

Handlepliktens avgrensning

Handleplikten for nødetatenes innsatspersonell må alltid baseres på en konkret vurdering i den enkelte situasjon.

Vurderingen må ta utgangspunkt i det aktuelle informasjonsbildet, tilgjengelig utstyr og personellets ferdigheter.

Risiko må vurderes opp mot innsatspersonellets reelle mulighet for å redde liv og helse og begrense skade. Det forventes ikke at innsatspersonellet går inn i situasjoner som åpenbart innebærer en uakseptabel risiko.

5.6.2 Enhetlig styring og ledelse

Brannvesenets innsatsoppgaver er i endring til stadig mer innsats ved andre ulykker og hendelser enn branner. Noe som også krever økt samarbeid både med andre brann- og redningsvesen, samt også andre aktører innen nødetatene og redningstjenesten. Et gjenkjennbart system for ledelse, er en forutsetning for å lykkes i dette samarbeidet, men et ledelsessystem endrer aldri ansvarsforhold ved håndtering av hendelser.

Ansvar og oppgaver som må ivaretas er det samme, uavhengig av hendelsens art og omfang. Det er med bakgrunn i dette viktig at ledelse av innsatser må organiseres etter samme forutsigbare system ved alle brann- og redningsvesenene, både ved hverdagsulykker og de store sammensatte hendelsene. Sentralt i denne sammenheng er Enhetlig ledelsessystem. Prinsippene i enhetlig ledelsessystem er en systematikk knyttet til oppgaver som skal ivaretas ved håndtering av enhver hendelse.

5.6.3 Hel- og deltidsbrannvesen

Fylke	Bemanning innen beredskap	
	Heltid	Deltid
Østfold	128	182
Akershus	221	194
Oslo	308	0
Hedmark	53	363
Oppland	44	441
Buskerud	125	371
Vestfold	123	20
Telemark	95	244
Aust- og Vest-Agder	104	521
Rogaland	159	616
Hordaland	208	884
Sogn og Fjordane	7	669
Møre og Romsdal	88	951
Sør-Trøndelag	123	580
Nord-Trøndelag	31	342
Nordland	71	1085
Troms	73	631
Finnmark	31	353
Sum	1 992	8 447

Tall fra DSB (2012)

I Nordland i dag er det kun ca 15% av alle brann- og redningsvesenene som er heltidsbrannvesen, de resterende ca 85% er deltidsbrannvesen. De aller fleste som er ansatte på deltid i brann- og redningstjenesten har en annen jobb på siden av dette, hvor de tilbringer mesteparten av sin tid. Hvis man ser disse tallene ift de andre fylkene i Norge fra 2012, så hadde Nordland desidert flest deltidsansatte. Kun 6,5% av alle ansatte var heltidsansatte.

Det er flere områder som kan være en utfordring, eksempelvis:

- at de ofte har en annen hovedarbeidsgiver som ikke nødvendigvis setter pris på at de må dra fra jobb fordi de må ut i innsats
- at de ikke alltid vet hvem de møter på utrykning, og kanskje ikke har fått øvd og trent sammen med disse tidlige
- at de har lite omgang med utstyret i det daglige, noe som kan skape usikkerhet under ivaretaking av hendelsen
- at det kan være utfordrende å møte på stasjonen slik at innsattstiden overholdes, pga at det kan være lang vei fra der de oppholder seg til stasjonen
- at de får lite kontinuitet i samhandlingen med de andre brannkonstablene
- vanskelig å ivareta erfaringsoverføring og erfaringslæring mellom personellet

Det er viktig at man reflekterer over disse utfordringene, og også kanskje andre utfordringer som ikke er nevnt her. Slik at man i størst mulig grad kan ivareta denne gruppen, og sørge får at de får den utviklingen de trenger for å være best mulig rustet til å håndtere de hendelsene som de skal ivareta.

5.6.4 Stillinger ledelse og beredskap

Et av kravene som JD har i sitt oppdrag til DSB er at det skal legges til rette for ledelse på heltid både når det gjelder brannsjef og lederfunksjoner innen beredskap.

Situasjonen i pr i dag er at 70-80% av alle Brann- og redningsvesenene i Nordland, ikke har stillinger på heltid for brannsjef og leder beredskap.

Det er kun tre Brann- og redningsvesen i Nordland pr i dag som har krav om ledelse på heltid. Siden disse har brannvernregioner med mer enn 20 000 innbyggere. Dette er Salten brann IKS, Ofoten Brann IKS og Brann- og redningstjenesten i Rana.

Det er noen få andre Brann og redningsvesen som også har ledelse på heltid, selv om dette ikke er et lovkrav med tanke på antall innbyggere i deres brannvernregion, blant annet Lofoten Brann og redningsvesen og Brønnøy Brann- og redningstjeneste.

Hvis vi ser på hvordan fordelingen er pr region så er det følgende status i de ulike regionene:

Regionråd	Befolkning	Antall kommuner	Antall Brann- og redningsvesen	Stilling Brannsjef	Totalt ant st Brannsj.	Leder Beredskap	Totalt ant st Led Bered.
Salten	80345	9	1	1	1	1	1
Ofoten	26033	5	2	1/0,37	1,37	1/0,2	1,02
Lofoten	24213	6	3	0,035/1/0,5	1,535	1/0,035/ 0,5	1,535
Vesterålen	32630	6	6	0,11/0,4/0,2/ 0,2/0,5/0,25	1,65	0,5/0,4/0,5 /0,5/0,5/ 0,5	2,9
Helgeland	27933	7	5* ¹	0,1/0,1/0,5/ 0,73/0,2	1,63	0,5/0,73/ 0,2/0,1/0,1	1,63
Indre Helgeland	37349	6	3* ²	1,24/0,31/0,2	1,75	1,24/0,31/ 0,1	1,65
Sør-Helgeland	13211	5	3	1/0,05/0,075	1,125	1/0,05/ 0,075	1,125

Det kan være avvik fra de tallene som er rapportert inn, og de som beskriver den reelle situasjonen.

*¹ Når det gjelder Helgeland regionråd så har Vefsn kommune et vertskommunesamarbeid med Grane kommune som er en del av Indre Helgeland regionråd. Har registrert dette brann- og redningsvesenet i region Helgeland siden Vefsn er vertskommune.

*² Når det gjelder Indre Helgeland regionråd, så har Rana kommune et vertskommunesamarbeid med Nesna kommune og Træna kommune, og Træna er underlagt Helgeland regionråd. Har registrert dette brann- og redningsvesenet i region Indre Helgeland siden Rana er vertskommune.

5.6.5 Innsatstid

Som tidligere nevnt så er det krav om innsatstid på 10,20 og 30 minutter ift risikovurdering blant annet ift innbyggertall i tettsted, og særskilte risikoobjekter og risikoområder. Ut i fra denne risikovurderingen vil det være ulike krav mtp innsatstid rundt om i kommunene.

Flere av brann- og redningsvesenene i Nordland er lokalisert på øyer uten fastlandsforbindelse, og flere har ansvar for store geografiske områder. Det er derfor til dels store utfordringer når det gjelder å dekke alle områdene i kommunene, samt også få bistand fra andre brann- og redningsvesen ved behov. Dette fordi det er store avstander, og at man ofte er avhengig av båt for å komme til stedet/kommunen.

Det er med bakgrunn i dette viktig at det er riktig dimensjonering av beredskapen på stedet, som skal settes inn i førsteinnsats ved brann, samt også en vurdering av dimensjonering ift hvor lang tid det vil ta før forsterkninger fra egen eller andre kommuner kan være på stedet. Målsettingen er at innsatstiden ikke skal svekkes ved ny organisering, men opprettholdes etter gjeldende krav.

5.6.6 Logistikk - utstyr

Innen brann- og rednings området, som på andre samfunnsområder, er det en stadig utvikling av teknologi og utstyr. Ny teknologi kan endre forutsetningene for hvordan brann- og redningsressurser organiseres og dimensjoneres, samt også i stor grad utfordre økonomien i kommunene. Utviklingen stiller også ofte krav til økt eller endret kompetanse.

Eksempler på teknologisk utvikling innen redning kan være nytt løfte- og tetteutstyr, nytt akuttmedisinsk utstyr som hjertestarter, IR-kamera, mobile brannvifter, avansert Slokkeustrustning, og nye metoder for hurtigfrigjøring og akuttmedisinsk behandling. Brannslukking skal tilpasses slokketeknisk, ut fra type brann og brannobjekt, og ved at lavt vannforbruk kombineres med avanserte påføringsmetoder. Nye kjøretøy både i trafikken og i brann – og redningstjenesten kan også by på utfordringer. Det krever økt kompetanse og opplæring hos mannskapene. Blant annet krever håndtering av trafikkulykker som involverer dagens kjøretøy, ny kunnskap hos innsatspersonell. Dette gjelder eksempelvis kjennskap til forskjellig drivstoff (gass, bensin og elektrisitet), forskjellige sikkerhetssystemer (kollisjonsputer og forsterkninger i glass og karosseri) og forskjellig materialbruk (plast som brenner eksplosjonsartet). Særlig den økende andelen elbiler gir utfordringer for brannmannskapene både når det gjelder ulykker der personer må frigjøres, og branner. Hvordan beredskapspersonell håndterer ulykker og skader, endres også med tiden. Det har vært en rask utvikling de seneste vel ti årene når det gjelder hvor raskt brann- og redningsvesenet er i stand til å frigjøre fastklemte personer, og metoden har reddet mange menneskeliv etter trafikkulykker. Fra en mer tidkrevende klipping av bilvrak benyttes ofte hurtigfrigjøring ved trafikkulykker, til nå hvor man hurtig frigjør en fastklemt person ved eksempelvis bruk av vinsj og wire.

En anbefaling etter evaluering av brannene i Lærdal, Flatanger og Frøya vinteren 2014, var at det burde være en felles standardisering av utstyr som blir benyttet i innsats. Dette for at man lettere skal kunne tre inn og yte bistand på tvers av kommuner, ved at man har kompatibelt utstyr og har nødvendig opplæring og kjennskap til det utstyret som blir benyttet i brann- og redningsarbeidet.

Det er mange små kommuner i Nordland som i dag kjøper små kvanta hver gang de kjøper utstyr, og det kan derfor være vanskelig å få til gode avtaler ift innkjøp. Med bakgrunn i dette kan det være en løsning å etablere en felles organisasjon som ivaretar alt av innkjøp og avtaler på vegne av alle kommunene i Nordland, og bidrar til å sikre gode avtaler både når det gjelder kostnad og kvalitet ift EU-krav.

Det har ifm mulighetsstudien vært gjort en innrapportering fra alle brannsjefene i fylket vedr status og tilstand på stasjon, depot, biler og utstyr. Denne rapporteringen og vurderingen var en skjønnsmessig vurdering gjort av den enkelte brannsjef, ut i fra gitte tallkriterier 1-5. Det anbefales av det foretas en ny vurdering i den videre prosessen, hvor vurderingene blir gjort ved tilsyn gjort av et team som reiser rundt til alle brann- og redningsvesenene i Nordland. Dette for å sikre at alle vurderingene blir gjort likt.

5.6.7 Anbefaling – organisering av beredskap

Brann- og redningsvesenet bør arbeide mer systematisk og risikobasert i planlegging og dimensjonering av beredskap enn det som virker å være typisk i dag. Dimensjonering av beredskapen bør være forankret i systematiske risikovurderinger og fagkunnskap. Studier gjort av Sintef og DSB tyder på at større brannvesen vil kunne organisere seg slik at de kan arbeide mer faglig, og rendyrke forbedring metodisk. En systematisk tilnærming til risiko kan også tvinge fram en økt bevissthet omkring hvor stor risiko som kan aksepteres i forhold til kostnaden med å opprettholde et ønsket beredskapsnivå. Denne diskusjonen er krevende, men vil ha stor betydning for hvordan brann- og redningsvesenene i Nordland skal prioritere og planlegge sitt arbeid og bruk av ressurser.

Det anbefales med bakgrunn av det som er beskrevet ovenfor, at det etableres samarbeid mellom kommunene innen beredskap som skaper større brann- og redningsvesen enn i dag. Dette for å kunne legge til rette for flere heltidsstillinger, og øke bruk av og utveksling av ressurser mellom kommunene, og minske sårbarheten i kommunene ift ivaretagelse av ulike typer hendelser. Det er imidlertid viktig at dette samarbeidet ivaretar kravene om innsatstid og tilstedeværelse i alle kommunene, og også legger til rette for mulighet til kommunal styring og kontroll. Samarbeidet må også dimensjoneres etter pålagte krav i dimensjoneringsforskriften, og kostnadene skal fordeles på alle kommunene i Nordland etter risikovurdering, behov og krav i den enkelte kommune. Det anbefales også at alle brann- og redningsvesen i fylket etablerer lik ledelsesstruktur etter prinsippet om Enhetlig ledelse i samsvar med det som tidligere er beskrevet.

Det anbefales også at det etableres et samarbeid når det gjelder innkjøp og standardisering av utstyr.

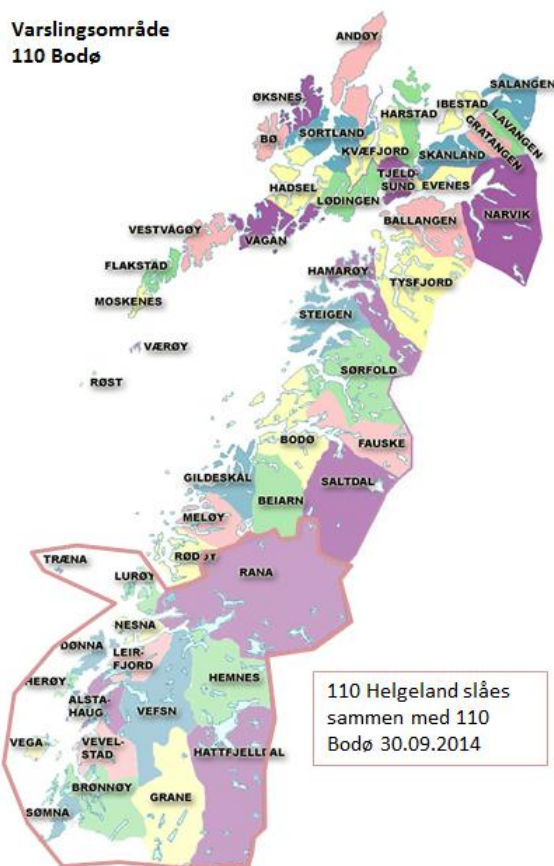
I den videre prosessen anbefales det at det gjennomføres en utredning hvor man ser nærmere på hvordan dette samarbeidet skal organiseres og formaliseres.

5.7 Nødalarming

I september 2014 ble varslingsområde for 110 sentralen i Bodø utvidet til å inkludere alle kommuner i Nordland, unntatt Bindal kommune. Samt kommunene Kvæfjord, Harstad, Skånland, Gratangen, Lavangen, Salangen i Ibestad i Troms fylke (se kart nedenfor).

Til nå har tilbakemeldingene vært at varslingen og håndteringen av hendelser har fungert meget bra, etter sammenslåingen. En ny organisering av 110 sentralen Nordland har imidlertid vært sendt ut på høring med høringsfrist 10.12.2015. Den foreslåtte nye organiseringen er at 110 sentralen i Nordland skal være i samsvar med det nye politidistriktet, og skal dekke alle kommunene i Nordland med unntak av Bindal.

Det er i den nye Politireformen anbefalt samlokalisering av nødetatenes alarmsentraler, og i Bodø er utredningen av muligheten for dette godt i gang.

6 Oppsummering og anbefaling

Det er mange dyktige og dedikerte medarbeidere innen brann- og redning som har en vilje og et ønske om å bidra til å gjøre det trygt å bo i kommunene i Nordland fylke. Mange gjør en utrettelig innsats med få midler og store utfordringer. Det har de siste tre år vært 3 omkomne i brann i Nordland. Dette tallet er lavt, men tatt i betraktning at vi ikke ønsker at noen skal miste livet i brann i Nordland, er tallet likevel for høyt.

Endringer i samfunnet gjør at brann- og redningsvesenet må forventes å håndtere flere og mer komplekse og til dels mer langvarige oppgaver, der spesialisering både hva angår utstyr og arbeidsprosesser, er nødvendig. Dette gjelder både krav til fagkompetanse og erfaring. Et moment som trekkes fram av flere, er at spesielt lederne vil kunne få større erfaringsgrunnlag, ved å ha ansvar for større områder.

Ved å samarbeide kan en få en bedre utnyttelse av ressursene enn i dag, og også skape større fagmiljø som kan opparbeide solid kompetanse innen alle områdene innen brann- og redning, samt også være gode støttespillere for kommunen i dette arbeidet internt i kommunene.

Formålet med anbefalingen er å legge til rette for en mer robust brann- og redningstjeneste med høy faglig og tjenestemessig kvalitet, i Nordland. Dette ved å få flere heltidsstillinger og mer kontinuitet lederroller, samt større fagmiljø hvor utvikling, erfaringsoverføring og erfaringslæring er sentralt. Det er også sentralt å få etablert et felles enhetlig ledelsessystem og standardisering av utstyr, som gjør det lettere å gjøre en felles innsats på tvers av brannvernregioner ved større og komplekse hendelser.

Styringsgruppens anbefaling:

1. Styringsgruppen peker på de utfordringer som er kartlagt i dagens organisering, med mange små enheter.
2. Gruppen peker også på at det ligger sterke føringer fra overordnet myndighet.
3. Gruppen mener at vi i Nordland må styre disse prosessene selv; ved at Nordland selv utreder videre de modeller som følger av punkt 4.
4. Gruppen mener at brannvesenet i Nordland på overordnet nivå må organiseres i større regioner; enten i ett Nordland brann, eller i flere regionale enheter.
5. Såfremt man konkluderer med regionsvis organisering bør det vurderes om noen oppgaver og spesialkompetanse uansett organiseres i et forpliktende samarbeid mellom regionene. Da spesielt innen:
 - forebygging, analyse, plan og utvikling
 - kompetanseutvikling og kompetanseheving
 - trening og øving
 - innkjøp, logistikk og standardisering av utstyr ift behov
 - enhetlig ledelsessystem i alle brann- og redningsvesenene i Nordland
6. Samtidig understreker gruppen at den operative beredskapen på kommunalt/ lokalt nivå må opprettholdes; dvs at det lokalt skal være operative styrker som del av det regionale brannvesen.
7. Ut fra dette ønsker styringsgruppen av Nordland vurderes som pilot for det videre arbeid.

Styringsgruppen forutsetter at rapporten blir presentert av prosessleder alle regionrådene.

Styringsgruppen fremhever viktigheten av at disse anbefalingene ikke skal gå utover lokal tilstedeværelse og krav om innsatstid, og forutsetningen for alt samarbeid er at kommunenes mulighet til styring og kontroll blir ivaretatt.

7 Kort beskrivelse av kommunene i Nordland

Alstahaug kommune

Alstahaug kommune har 7472 innbyggere fordelt på ca 188 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 111 personer.

Kommunen grenser til Leirfjord i nord, Vefsn i øst og Vevelstad i sør, og til øyene Dønna, Herøy og Vega. Kommunen består av øya Alsten og rundt 920 øyer rundt. Sandnessjøen er administrasjonssentrum i kommunen, og har bystatus.

Stokka lufthavn er lokalisert i kommunen.

Kommunen har et vertssamarbeid innen brann og redning med Leirfjord

Andøy kommune

Andøy kommune har 4986 innbyggere fordelt på 656 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 38 personer.

Kommunen er en del av Vesterålen. Kommunen består av hele Andøya (490 km²) og 165,6 km² på Hinnøya. Den er den nordligste kommunen i fylket og grenser i sør og sørøst (på Hinnøya) til Sortland. Over Gavlfjorden i sørvest fra Andøya ligger Øksnes kommune, og over Andfjorden i øst fra Andøya ligger Torsken og Tranøy kommuner på Senja, samt Harstad kommune.

Andøya flystasjon og lufthavn er lokalisert i kommunen.

Kommunen har ingen formelle samarbeid med andre kommuner innen brann og redning.

Ballangen kommune

Ballangen kommune har 2574 innbyggere fordelt på ca 932 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 25 personer.

Kommunen er en del av Ofoten i Nordland. Den grenser i øst mot Narvik, i sør mot Tysfjord, i sørøst mot Gällivare i Sverige og over Ofotfjorden i nord mot Tjeldsund og Evenes.

Kommunens brann og redningstjeneste inngår som en del av Ofoten Brann IKS, som har hovedstasjon i Narvik.

Beiarn kommune

Beiarn kommune har 1055 innbyggere fordelt på ca 1222 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 20 personer.

Kommunen er en kommune i Salten i Nordland. Den grenser i nord mot Bodø, i øst mot Saltdal, i sør mot Rana og i vest mot Meløy og Gildeskål.

Kommunens brann og redningstjeneste inngår som en del av Salten Brann IKS, som har hovedstasjon i Bodø.

Bindal kommune

Bindal kommune har 1479 innbyggere fordelt på ca 1264 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 66 personer.

Bindal er en kommune på Helgeland i Nordland. Kommunen ligger helt sør i fylket og grenser til Nord-Trøndelag. Den grenser i nord mot Sømna og Brønnøy, i øst mot Grane, i øst og sørøst mot Namsskogan, i sør mot Høylandet og Nærøy, og i vest mot Leka.

Kommunen har et samarbeid med Vikna og Nærøy innen brann og redning.

Bodø kommune

Bodø kommune har 50254 innbyggere fordelt på ca 1395 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 1051 personer.

Bodø er en del av landskapet og regionen Salten, som tilsammen dekker ni kommuner. Fem av disse grenser til Bodø. Sørfold ligger nordøst for Bodø, Fauske grenser i øst, Saltdal ligger mot sørvest, mens Beiarn og Gildeskål grenser begge mot Bodøs sørlige kommunegrense. I nord har Bodø også en marin grense til Steigen over Folda. Den sentrale delen av kommunen ligger på Bodøhalvøya. Nord for denne ligger Kjerringøy, mens Tverlandet, Saltstraumen og Skjerstad ligger alle sør i kommunen. Disse fire utgjør Bodø kommunes fire kommunedeler, som er områdene utenfor bydelene.

Bodø lufthavn er lokalisert i kommunen.

Kommunens brann og redningstjeneste inngår som en del av Salten Brann IKS, som har hovedstasjon i Bodø.

Brønnøy kommune

Brønnøy kommune har 7948 innbyggere fordelt på ca 1046 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 89 personer.

Brønnøy er en bykommune på Helgeland i Nordland som grenser mot Vega i vest, mot Vevelstad i nord, i øst mot Vefsn og Grane, og i sør mot Bindal og Sømna. Kommunesenteret er byen Brønnøysund. Et annet senter er Hommelstø i Velfjord.

Brønnøysund lufthavn er lokalisert i kommunen.

Kommunen har et vertskommune samarbeid med Vega og Vevelstad innen brann og redning.

Bø kommune

Bø kommune har 2646 innbyggere fordelt på ca 247 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015.

Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 8 personer.

Kommunen ligger på den vestre delen av Langøya, og regnes som en del av Vesterålen. Den har grense i øst mot Sortland og i nordøst mot Øksnes, og sørøst over fjorden mot Hadsel.

Kommunen har ingen formelle samarbeid med andre kommuner innen brann og redning.

Dønna kommune

Dønna kommune har 1400 innbyggere fordelt på ca 192 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 31 personer.

Kommunen er en øykommune på Helgeland i Nordland. Den er i nord omgitt av kommunene Træna og Nesna, i øst Leirfjord, i sør Alstahaug og i sørvest Herøy. De tre største øyene i kommunen er Dønna, Løkta og Vandve.

Kommunen har ingen formelle samarbeid med andre kommuner innen brann og redning.

Evenes kommune

Evenes kommune har 1392 innbyggere fordelt på ca 253 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 16 personer.

Evenes er en kommune i Ofoten i Nordland. Kommunen grenser i nord mot Skånland i Troms, og mot de andre nordlandskommunene, Tjeldsund i vest og Narvik i øst.

Kommunesenteret er tettstedet Bogen.

Harstad/Narvik lufthavn er lokalisert i kommunen.

Kommunen har et vertskommune samarbeid med Tjeldsund innen brann og redning.

Fauske kommune

Fauske kommune har 9612 innbyggere fordelt på ca 1210 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 99 personer.

Fauske ligger innerst i Salten og grenser til Bodø kommune i vest, Saltdal kommune og Skjerstadfjorden i sør, Sørfold kommune i nord og Sverige i øst. Halvparten av befolkningen bor i kommunesenteret Fauske, som ligger i Fauskevika helt i nordøst av Skjerstadfjorden, og

har bystatus. Andre tettsteder er Finneid, like sør for og nå sammenvokst med Fauske by, Sulitjelma i Sulitjelma-dalføret og Valnesfjord i vest der Jordbrudalen begynner. Resten av befolkningen bor stort sett langs Skjerstadfjorden eller på Fauskeidet, som strekker seg nordover fra Fauske by.

Kommunens brann og redningstjeneste inngår som en del av Salten Brann IKS, som har hovedstasjon i Bodø.

Flakstad kommune

Flakstad kommune har 1357 innbyggere fordelt på ca 178 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 19 personer.

Flakstad er en kommune i Lofoten i Nordland og består av Flakstadøya og den nordlige delen av Moskenesøya. Den grenser i øst mot Vestvågøy og i sørvest mot Moskenes kommune.

Administrasjonssenteret er Ramberg på Flakstadøya. Største delen av bebyggelsen i Flakstad ligger på yttersiden av Lofoten, mot storhavet, bl.a. i fiskeværene Ramberg og Fredvang. Inn mot Vestfjorden ligger Sund, Skjelfjord, Nesland og Nusfjord.

Kommunen har et vertskommune samarbeid med Vestvågøy, Moskenes og Værøy innen brann og redning.

Gildeskål kommune

Gildeskål kommune har 2006 innbyggere fordelt på ca 665 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Befolkningsveksten over de siste to år har totalt sett vært uendret.

Gildeskål er en kommune i Salten i Nordland. Den grenser i nord mot Bodø, i øst mot Beiarn og i sør mot Meløy. Kystriksveien passerer gjennom kommunen. Gildeskål er en kystkommune og består av både fastland og en rekke øyer. De største øyene er Sandhornøya, Sør-Arnøy, Nord-Arnøy, Fugløya, Fleina og Femris samt øygruppa Fleinvær.

Kommunesenteret er Inndyr.

Kommunens brann og redningstjeneste inngår som en del av Salten Brann IKS, som har hovedstasjon i Bodø.

Grane kommune

Grane kommune har 1459 innbyggere fordelt på ca 2004 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Befolkningsveksten over de siste to år har totalt sett vært uendret.

Grane er en kommune i den sørlige delen av Helgeland i Nordland fylke. Kommunen grenser i nord mot Vefsn, i øst mot Hattfjelldal, i vest mot Bindal og Brønnøy, og i sør mot Røyrvik og Namsskogan i Nord-Trøndelag. Trofors er administrasjonssted. Andre grender i kommunen er Majavatn, og Svenningdal.

Kommunen har et vertskommune samarbeid med Vefsn innen brann og redning.

Hadsel kommune

Hadsel kommune har 8069 innbyggere fordelt på ca 567 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 19 personer.

Hadsel den er den sørligste kommunen i Vesterålen. Den grenser i nord og øst mot Sortland, i sørøst mot Lødingen, og i sør mot Vågan. Kommunen er spredt over fire store øyer, Hadseløya, Hinnøya, Langøya og Austvågøy, og mange mindre som f.eks. Børøya. Omtrent 70% av befolkningen bor på Hadseløya. Hadseløya, Børøya og Langøya er knyttet sammen med to bruer. Stokmarknes er kommunens administrasjonssenter, mens Melbu er det andre større tettstedet i kommunen.

Stokmarknes lufthavn, Skagen, er lokalisert i kommunen.

Kommunen har ingen formelle samarbeid med andre kommuner innen brann og redning.

Hamarøy kommune

Hamarøy kommune har 1800 innbyggere fordelt på ca 1034 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 9 personer.

Hamarøy er en kommune i Salten i Nordland. Den grenser i nordøst mot Tysfjord, i sør mot Sørfold, i sørvest mot Steigen og i sørøst mot Jokkmokk kommuner. I nord er det kystlinje mot Vestfjorden og i vest ligger innhavet Sagfjorden. Administrasjonssenteret er Oppeid. Andre befolkningscentre er kirkestedet Presteid, fergestedet Skutvik, Ulvsvåg og Innhavet. Kommunens brann og redningstjeneste inngår som en del av Salten Brann IKS, som har hovedstasjon i Bodø.

Hattfjelldal kommune

Hattfjelldal kommune har 1530 innbyggere fordelt på ca 2684 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 59 personer.

Hattfjelldal er en kommune på Helgeland. Den grenser i nord mot Hemnes, i vest mot Grane og Vefsn, og i sør mot Røyrvik kommune i Nord-Trøndelag. I øst ligger Sverige (kommunene Storuman og Vilhelmina i Västerbottens län). Kommunen har administrasjonssentrum i tettstedet Hattfjelldal.

Kommunen har et vertskommune samarbeid med Hemnes innen brann og redning.

Hemnes kommune

Hemnes kommune har 4518 innbyggere fordelt på ca 1589 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 102 personer.

Hemnes er en kommune i Helgeland i Nordland. Den grenser i nord mot Rana, i sør mot Hattfjelldal og i vest mot Vefsn. I øst grenser den mot Storumans kommune i Västerbottens län i Sverige. Hemnes består av tettstedene Hemnesberget, Finneidfjord, Bjerka, Bleikvasslia og Korgen. Korgen er administrasjonssenter.

Kommunen har et vertskommune samarbeid med Hattfjelldal innen brann og redning.

Herøy kommune

Herøy kommune har 1733 innbyggere fordelt på ca 64 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 26 personer.

Herøy er en øykommune på Helgeland i Nordland. De største øyene i kommunen er Nord-Herøy, Sør-Herøy, Tenna, Indre Øksningen, Ytre Øksningen, Staulen og Seløy. Disse er knyttet sammen med bruer. I sør ligger Husvær og Brasøy som har ferjeforbindelse med Herøy og Alstahaug. I sørvest ligger Sandvær og i vest Gåsvær. Kommunen er omgitt av hav i alle retninger, men grenser i nordøst mot Dønna, i sørøst mot Alstahaug, i sørvest mot Vega. Kommunen har ferjeforbindelse til Søyvik i Alstahaug og bruforbindelse til Dønna.

Kommunen har ingen formelle samarbeid med andre kommuner innen brann og redning.

Leirfjord kommune

Leirfjordkommune har 2188 innbyggere fordelt på ca 465 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 44 personer.

Leirfjord er en kommune på Helgeland i Nordland. Den grenser i øst til Hemnes, i øst og sør mot Vefsn og i sør mot Alstahaug. Utenfor kysten i vest ligger Dønna kommune, og nord for Ranfjorden ligger Nesna og Rana kommuner.

Leirfjord kommune strekker seg fra kysten av Helgeland og et stykke innover i landet. Den består av flere ulike grender som Fagervika, Reines, Ulvungen, Meisfjord, Hjørtland, Leines, Leland, Leira, Kviting, Levang, Bardal og Sundøya. I øst danner fjellområdet Toven en naturlig grense mot Vefsn.

Kommunen har et vertssamarbeid innen brann og redning med Alstahaug.

Lurøy kommune

Lurøy kommune har 1916 innbyggere fordelt på ca 265 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Befolkningsveksten over de siste to år har totalt sett vært uendret.

Lurøy er en kommune på Helgeland i Nordland som grenser i nordøst mot Rødøy og i øst mot Rana. Over fjordene i sør ligger Nesna og Dønna, ute i havet mot i vest er Træna. Lurøys kommunesenter ligger delt mellom øyene Lurøya og Onøya, sammenlenket med bru og utrustet med nytt rådhus på Onøy i 2005. Andre tettsteder er Solværøyene med fergestedet Sleneset med om lag 330 innbyggere, Lovund med om lag 300 innbyggere, Hestmona, Nesøya, Aldra, Stigen og om lag 1 370 mindre øyer og skjær.

Kommunen har ingen formelle samarbeid med andre kommuner innen brann og redning.

Lødingen kommune

Lødingen kommune har 2157 innbyggere fordelt på ca 527 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 63 personer.

Lødingen er et tettsted og en kommune i Nordland. Kommunen ligger sørøst på Hinnøya og grenser i nord mot Sortland og Kvæfjord, i øst mot Tjeldsund, i sørvest mot Vågan, og i vest mot Hadsel. Geografisk er kommunen en del av Ofoten, men Lødingen deltar blant annet i regionrådssamarbeid med kommunene i Vesterålen.

Kommunen har ingen formelle samarbeid med andre kommuner innen brann og redning.

Meløy kommune

Meløy kommune har 6460 innbyggere fordelt på ca 874 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 122 personer.

Meløy er en kommune i Nordland fylke. Den grenser i nord mot Gildeskål, i øst mot Beiarn, og i sør mot Rana og Rødøy. Kommunesentrum er Ørnes. Det mest kjente tettstedet er Glomfjord, som har en av Nordlands største industriparkeer. I havet utenfor fastlandet ligger det 755 store og små øyer. Andre tettsteder i kommunen er Neverdal, Halså, Engavågen, Reipå og Ågskardet. Kommunen hører historisk og geografisk til distriktet Helgeland, men har de siste årene blitt politisk og administrativt orientert mot Salten, blant annet i regionrådssamarbeid.

Kommunens brann og redningstjeneste inngår som en del av Salten Brann IKS, som har hovedstasjon i Bodø.

Moskenes kommune

Moskenes kommune har 1068 innbyggere fordelt på ca 119 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 50 personer.

Moskenes er en kommune i Lofoten og ligger på den sørlige delen av Moskenesøya. I kommunen finnes flere fiskevær som Hamnøy, Sakrisøy, Reine, Moskenes, Sørvågen, Tind og Å.

Kommunen har et vertskommune samarbeid med Vestvågøy, Flakstad og Værøy innen brann og redning.

Narvik kommune

Narvik kommune har 18805 innbyggere fordelt på ca 2023 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 296 personer.

Narvik ligger i Ofoten, og grenser i vest til Ballangen, i nordvest til Evenes og i nord til Skånland, Gratangen, Lavangen og Bardu. I øst og sør ligger Sverige.

Narvik lufthavn, Framnes er lokalisert i kommunen.

Kommunens brann og redningstjeneste inngår som en del av Ofoten Brann IKS, som har hovedstasjon i Narvik.

Nesna kommune

Nesna kommune har 1863 innbyggere fordelt på ca 183 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 12 personer.

Nesna er en kommune på Helgeland. Den grenser i øst mot Rana, og over fjordene ligger i nord Lurøy, i sør Leirfjord og i vest Dønna. Kommunen består av, foruten tettstedet Nesna, øyene Hugla, Handnesøya og Tomma.

Kommunen har et vertskommune samarbeid med Rana og Træna innen brann og redning.

Rana kommune

Rana kommune har 26063 innbyggere fordelt på ca 4460 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 311 personer.

Rana er en kommune på Helgeland. Den grenser i nord mot Meløy, Beiarn og Saltdal, i sør mot Hemnes og Leirfjord, i vest mot Nesna, Lurøy og Rødøy, og i øst mot Sverige (Sorsele kommune og Storumans kommune i Västerbottens län, og Arjeplog kommune i Norrbottens län). Mo i Rana lufthavn, Røssvoll ligger er lokalisert i kommunen.

Kommunen har et vertskommune samarbeid med Nesna og Træna innen brann og redning.

Rødøy kommune

Rødøy kommune har 1277 innbyggere fordelt på ca 711 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 33 personer.

Rødøy er en kommune på Helgeland. Kommunen omfatter den nordvestligste delen av Helgelandskysten. Den grenser i nord mot Meløy, i øst mot Rana, i sør mot Lurøy, og i sørvest mot Træna.

Kommunen har ingen formelle samarbeid med andre kommuner innen brann og redning.

Røst kommune

Røst kommune har 539 innbyggere fordelt på ca 10 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 26 personer.

Røst utgjør den ytterste, og sørligste, kommunen i Lofoten. Nærmeste nabo er kommunen Værøy som ligger på motsatt side av Røsthavet, ca. 25 km mot nordøst. Røst består av 365 øyer. Røstlandet er den største øya i kommunen og dens høyeste punkt hever seg ikke mer enn elleve meter over havnivå. Sør for Røstlandet ligger Vedøya, Storfjellet, Trenyken, Hærnyken og Ellevsnyken. De fleste innbyggerne bor på hovedøya Røstlandet, noen få andre øyer er imidlertid også bebodd. Disse er knyttet til Røstlandet med veier, moloer og bruer.

Røst lufthavn er lokalisert i kommunen.

Kommunen har ingen formelle samarbeid med andre kommuner innen brann og redning.

Saltdal kommune

Saltdal kommune har 4713 innbyggere fordelt på ca 2216 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 32 personer.

Saltdal er en kommune i Salten. Saltdal er også navnet på dalføret som hoveddelen av innbyggerne bor i. Dalen starter i nord fra bunnen av Skjerstadvfjorden, som her inne heter Saltdalsfjorden, og strekker seg sørover mot Saltfjellet. Kommunesenteret ligger på Rognan, og befolkningen bor ellers sprett oppover langs dalbunnen, Det er også noen andre dalfører på tvers av hoveddalen, hvor Junkerdalen er den mest kjente, og noen fjellgårder med bosetning. Kommunen grenser mot Rana i sør, Fauske i nord, Bodø og Beiarn i vest, og den svenske kommunen Arjeplog i øst.

Kommunens brann og redningstjeneste inngår som en del av Salten Brann IKS, som har hovedstasjon i Bodø.

Sortland kommune

Sortland kommune har 10216 innbyggere fordelt på ca 722 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 134 personer.

Sortland er en kommune og en by i Vesterålen. Kommunen omfatter områder på øyene Langøya og Hinnøya, og mellom øyene går Sortlandssundet. Kommunen grenser i nord mot Øksnes og Andøy, i øst mot Kvæfjord, i sør mot Lødingen og Hadsel, og i vest mot Bø.

Kommunesenteret Sortland er også regionsenter for Vesterålen.

Kommunen har ingen formelle samarbeid med andre kommuner innen brann og redning.

Steigen kommune

Steigen kommune har 2496 innbyggere fordelt på ca 1009 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 56 personer.

Steigen er en kommune i Salten. Den grenser mot kommunene Hamarøy i øst og Sørfold i sørøst og sør. Fjordene rundt er Sagfjorden i nord, Vestfjorden i vest og Folda i sørvest.

Administrasjonssenteret er Leinesfjord. Andre befolkningssentre er Leines, Nordfold, Nordskot og Bogen.

Kommunens brann og redningstjeneste inngår som en del av Salten Brann IKS, som har hovedstasjon i Bodø.

Sømna kommune

Sømna kommune har 2041 innbyggere fordelt på ca 195 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 8 personer.

Sømna er en kommune på Helgeland. Den grenser i nord og øst mot Brønnøy, og i sør mot Bindal. Størstedelen av kommunen ligger sør på Sømnahalvøya. I tillegg består kommunen av en del mindre øyer og holmer med Sørkvaløya som den største øya. De største bygdene i kommunen er Vik, Berg, Dalbotn og Sund.

Kommunen har ingen formelle samarbeid med andre kommuner innen brann og redning.

Sørfold kommune

Sørfold kommune har 1949 innbyggere fordelt på ca 1638 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 32 personer.

Sørfold er en kommune i Indre Salten. Den grenser i nordvest mot Steigen, i nordøst mot Hamarøy, i sør mot Fauske og i vest/sørvest mot Bodø. I øst ligger Jokkmokk kommune i Sverige. Administrasjonssenteret ligger i Straumen, som ligger i den indre delen av Sørfolda. Andre befolkningssentre er kirkestedet Røsvik, Indre og Ytre Styrkesnes og grendene i Mørsvikbotn.

Kommunens brann og redningstjeneste inngår som en del av Salten Brann IKS, som har hovedstasjon i Bodø.

Tjeldsund kommune

Tjeldsund kommune har 1266 innbyggere fordelt på ca 319 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 12 personer.

Tjeldsund er en kommune i Ofoten. Kommunen ligger ved Tjeldsundet og er geografisk delt i tre deler; på sørøstre del av Hinnøya, der den i nord grenser mot Harstad kommune i Troms og i sør mot Lødingen kommune, hele Tjeldøya, og i øst på deler av fastlandet der den grenser til Skånland og Evenes kommune. Tjeldsundbrua ligger i Harstad og Skånland, men bidrar til å binde sammen de delene av Tjeldsund kommune som ligger på fastlandet og på Hinnøya. Administrasjonssentrum er Hol i Tjeldsund.

Kommunen har et vertskommune samarbeid med Evenes innen brann og redning.

Træna kommune

Træna kommune har 488 innbyggere fordelt på ca 17 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 18 personer.

Træna er en kommune og en øygruppe på Helgeland. Størstedelen av befolkningen bor på Husøy og i Selvær. Resten fordeler seg på øyene Sanna, Sørsandøya og Nordsandøya. Kommunen har et vertskommune samarbeid med Rana og Nesna innen brann og redning.

Tysfjord kommune

Tysfjord kommune har 1996 innbyggere fordelt på ca 1464 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 18 personer.

Tysfjord er en kommune i Ofoten i Nordland. Den grenser i nordøst til Ballangen, i sørvest til Hamarøy og i øst/sørøst til Gällivare og Jokkmokk kommuner. I nordvest er det kystlinje til Vestfjorden. Kommunen ligger omkring Tysfjorden og dens sidearmer.

Administrasjonssenteret er Kjøpsvik, og andre befolkningsentre er Drag, Storfjord, Musken og kirkestedene Hellandsberg og Korsnes.

Kommunens brann og redningstjeneste inngår som en del av Ofoten Brann IKS, som har hovedstasjon i Narvik.

Vefsn kommune

Vefsn kommune har 13375 innbyggere fordelt på ca 1929 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 123 personer.

Vefsn er en kommune på Helgeland. Den grenser i nordvest mot Leirfjord, i nord og øst mot Hemnes, i sørøst mot Hattfjelldal, i sør mot Grane, og i vest mot Brønnøy, Vevelstad og Alstahaug. De fleste innbyggerne bor i Mosjøen, som også er kommunens administrasjonssenter

Mosjøen lufthavn, Kjærstad, er lokalisert i kommunen.

Kommunen har et vertskommune samarbeid med Grane innen brann og redning.

Vega kommune

Vega kommune har 1231 innbyggere fordelt på ca 165 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsreduksjon på 7 personer.

Vega er ei øy og en øykommune på Helgeland. Kommunen grenser til nabokommunene Brønnøy, Vevelstad og Alstahaug. Kommunen består av omlag 6500 øyer, holmer og skjær og står på UNESCOs liste over verdensarven. Foruten hovedøya Vega, har også øyene Ylvingen og Omnøy fastboende. Administrasjonssenteret ligger på Vega.

Kommunen har et vertskommune samarbeid med Brønnøy og Vevelstad innen brann og redning.

Vestvågøy kommune

Vestvågøy kommune har 11152 innbyggere fordelt på ca 425 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 282 personer.

Vestvågøy er en kommune i Lofoten som omfatter Vestvågøya og flere mindre øyer og holmer i havområdene rundt. Kommunesenteret er Leknes by. Stamsund er et av de sentrale steder på Vestvågøy med daglige anløp av Hurtigruten. Befolkningen er konsentrert først og fremst rundt Buksnesfjorden, det vil si rundt kommunesenteret Leknes og tvillingtettstedet Fygle, Gravdal der man finner Nordlandssykehuset Lofoten, samt videre ut mot Ballstad. Den ca. 11 km lange strekningen langs Buksnesfjordens vestsida Leknes-Gravdal-Ballstad, har noe over 5 000 innbyggere. Leknes lufthavn er lokalisert i kommunen.

Kommunen har et vertskommune samarbeid med Moskenes, Flakstad og Værøy innen brann og redning.

Vevelstad kommune

Vevelstad kommune har 512 innbyggere fordelt på ca 539 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 12 personer.

Vevelstad er en kommune på Helgeland. Den grenser i nord mot Alstahaug, i øst mot Vefsn, i sør mot Brønnøy, og i vest over havet mot Vega. Kommunen består hovedsakelig av fastland, hvor Vistenfjorden går langt innover i kommunen. Den største øya i kommunen er Hamnøya. Kommunen har et vertskommune samarbeid med Brønnøy og Vega innen brann og redning.

Værøy kommune

Værøy kommune har 778 innbyggere fordelt på ca 19 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 24 personer.

Værøy er en øykommune i Lofoten. De nærmeste nabokommunene er Moskenes i nord, på motsatt side av Moskenstraumen, og Røst, som ligger over Røsthavet i sørvest.

Øykommunen består av mange øyer, der de to største øyene er Værøya og Mosken.

Administrasjonssenteret ligger på Værøya.

Kommunen har et vertskommune samarbeid med Vestvågøy, Moskenes og Flakstad innen brann og redning.

Vågan kommune

Vågan kommune har 9319 innbyggere fordelt på ca 479 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 112 personer.

Vågan grenser i nord til Hadsel, i øst til Lødingen, og over Sundklakkstraumen i vest til Vestvågøy. Kommunens eneste by er Svolvær med ca. 4 100 innbyggere. Svolvær–Kabelvåg er kommunens største befolkede område, med vel 6 200 innbyggere.

Vågan kommune ligger i Lofoten, og omfatter nesten hele Austvågøy, Gimsøya og en rekke mindre øyer, blant andre Henningsvær og Skrova. En liten flik av Hinnøya tilhører også Vågan. Vågan kommune ligger lengst øst av de seks lofotkommunene. Svolvær lufthavn, Helle, er lokalisert i kommunen.

Kommunen har ingen formelle samarbeid med andre kommuner innen brann og redning.

Øksnes kommune

Øksnes kommune har 4556 innbyggere fordelt på ca 320 km², ved utgangen av 1.kvartal 2015. Det har de siste to år vært en vært en befolkningsvekst på 84 personer.

Øksnes er en del av Vesterålen. Den har grense mot kommunene Sortland i sør og Bø i sørvest. Kommunens administrasjonssenter ligger i Myre.

Kommunen har ingen formelle samarbeid med andre kommuner innen brann og redning.